கடவுள்துணை.

கலா தரங்கிணி.

புத்தகம் க.] ௧௮௮௬ ௵ ஏப்பிரல் ௴ [சஞ்சிகை ௩.

அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு.

ஆனந்த மயமாகி யருவாகி யகிலமா யான்றபொற் சோதி யாகித்
தானந்த மில்லாத் தனிப்பெருந் தகவொடவ தாரம் பயின்ற தாகி
ஈனந் தவிர்த்தெம்மை யாள்வானெ ரருளினெ வெளியவர்ச் ஸெய்மாகியுள்
வானந் தழைத்தோங்க வொளிருமொரு பொருவிலா வத்துவை வணங்கல்
[செய்வாம்

மதவிஷயம்.

[௩0-வது பக்கத்தின் தொடர்ச்சி]

அன்றியும் வேதமெல்லாம் மந்திரம், பிராமணம் என்றிரண்டு பிரிவாயிருக்கும். மந்திரம் என்பது அந்தந்தத் தேவதைகளைப் பணியும் வாக்கியமாம். பிராமணம் என்பது அந்த மந்திரங்களை உபயோகித்துச்செய்யவேண்டிய முறைகளைத் தெரிவிப்பதாம். இப்படியுமன்றி அந்தவேதம் கர்மகாண்டம், பிரமகாண்டம் எனவிரண்டு பிரிவுள்ளது. கர்மகாண்டமானது யாகாதி கிரியைகளைக்குறித்தது. பிரமகாண்டமானது பகவானைக்குறித்தது. இந்த பிரமகாண்டத்துக்கு உபநிஷத்து என்றுபெயர்; இதுதான் வேதாந்தம் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. அந்தம் = சித்தாந்தம் = தேறியகருத்து என்கிறபடி; வேதத்தின் அந்தம் வேதாந்தம்.

இவ்வேதங்கட்கு ஆறு அங்கங்களுண்டு, அவை சிக்ஷை, வியாகரணம், சந்தம், நிருக்தம், சோதிடம், கற்பம் என்பவையாம்.

1. சிக்ஷையில் உதாத்தாநுதாத்த ஸ்வரித பிரசயங்களென்னும் சதுர்வித ஸ்வரகரண பூருவமான பதக்கிரம வேதாத்திய யனுதிகளின் இலக்கணம் கூறப்படும். ஸ்வரம் வேதத்துக்குமிகவும் முக்கியமானது, அதுதவறினல் அதன் பொருளும் மாறிப்போம். என்னனமென்னில்.

𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌹𑍀𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑌤𑍋 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌤𑍋 𑌵𑌾
𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌰𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌨 𑌤𑌮𑌰𑍍𑌥𑌮𑌾𑌹 ।
𑌸 𑌵𑌾𑌗𑍍𑌵𑌜𑍍𑌰𑍋 𑌯𑌜𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌹𑌿𑌨𑌸𑍍𑌤𑌿
𑌯𑌥𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑌤𑍋𑌽𑌪𑌰𑌾𑌧𑌾𑌤𑍍 ॥

என்கிறபடி, விருத்திராசுரன் உத்பத்தியாக வேண்டி துவஷ்டா யாகஞ்செய்தபோது "இந்திரனை ஜயிக்கத்தக்கவன்வேண்டும்" என்று பொருள்படும்படி "இந்த்ரசத்ரு" என்பதை அந்தோதாத்த ஸ்வரத்தோடே தத்புருஷ ஸமாஸமாம்படி சொல்லவேண்டியதை ஆத்யுதாத்த ஸ்வரத்தோடே பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸமாம்படி சொன்னதனால் தன்கருத்துக்கு மாறாக "இந்திரனால் ஜயிக்கப்படத்தக்கவன் வேண்டும்" என்று பொருள்பட்டு விருத்திராசுரன் இந்திரனால் ஜயிக்கப்பட்டமையால் என்க. வேதமந்திரத்தை ஸ்வரமாவது அக்ஷரமாவது பிசகும்படி படித்தால் அந்தத்தப்பிதமானது யஜமானனுக்கு வச்சிராயுதம் போன்றதாகிவிடும் என்று மஹாதோஷத்தை யடைவர்களென்றும் இந்தச் சாஸ்திரம் சொல்லும்.

2. வியாகரணத்தில் வைதிக சப்தங்கள் முதலியவற்றின் இலக்கணம் சொல்லப்படும். இந்த வேதாங்கத்தைப்பற்றி இக்காலத்து வழங்கிவருகின்ற சாஸ்திரமானது முன்பொரு காலவிசேஷத்தில் ஸனகாதியர் பிரார்த்திக்க,

𑌨𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌵𑌸𑌾𑌨𑍇 𑌨𑌟𑌰𑌾𑌜𑌰𑌾𑌜𑍋
𑌨𑌨𑌾𑌦 𑌢𑌕𑍍𑌕𑌾𑌂 𑌨𑌵𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌾𑌰𑌂 ।
𑌉𑌦𑍍𑌧𑌰𑍍𑌤𑍁𑌕𑌾𑌮𑌃 𑌸𑌨𑌕𑌾𑌦𑌿𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍
𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌮𑌰𑍍𑌶𑍇 𑌶𑌿𑌵𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌜𑌾𑌲𑌂 ॥

[ஆனந்தத்தாண்டவமாடும் நடேசர் தமது நர்த்தனமுடிவில் ஸனகாதி ஸித்தர்களை யுத்தாரஞ் செய்யத்திருவுள்ளங்கொண்டு தமது கையிலிருந்த உடுக்கையைப் பதினான்கு தடவை தட்டினார், அதன் மூலமாகவே சிவசூத்திரஜாலம் வெளிப்பட்டது.]

என்கிறபடியே பிறந்த மாஹேசுவர சூத்திரங்களை யாதாரமாகக் கொண்டு நாலாயிரஞ் சூத்திரங்களாகப் பாணினி பகவானாற்செய்யப்பட்ட பாணினீயம் என்பது. இந்த சாஸ்திரமானது ஸகலமான வைதிக லௌகிக சப்தங்களுடைய உத்பத்தியையும், அவற்றைப் பிரயோகிக்க வேண்டிய முறைகளையும், அவற்றின் உபயோகங்களை

யும் செவ்வையாய்த் தெரிவிக்கிறதனால் இதை முறையாயோதின வர்கள்

ஏகஶ்ஶப்தஸ்ஸம்யக்ஜ்ஞாதஸ்ஸுப்ரயுக்தஸ்ஸ்வர்கே லோகே காமதுக்பவதி

[செவ்வையா யறியப்பட்டுச் சரியாகப் பிரயோகிக்கப்பட்ட ஒரு சப்தமானது சுவர்க்க லோகத்தில் விரும்பியதை யளிக்கத்தக்க தாகின்றது.]

என்றபடி நல்ல ஞானத்தையும் சக்தியையும் யடைவார்கள்.

3. சந்தத்தில் மந்திராதிகளுக்கு சிருஷ்டிமுதலான அக்ஷரகணி தங்களும் சுலோக இலக்கணங்களும் விளக்கப்படும். சந்தம்பெரும் பாலும் எழுத்தின்மேற் கணக்கிடப்பட்டு காயத்திரி முதலாக இருபத்தாறு பேதங்க ளுள்ளதாயிருக்கும். ஒவ்வொரு சந்தசுக்கும் சம்பந்தப்பட்ட விருத்தபேதங்கள் அநேகமுண்டு. ஒவ்வொரு விருத்தத்துக்கும் கணம், யதி, பிராசம், என்கிற நிபந்தனைகளும், ஒவ்வொரு கணத்துக்கும் அபிமான தேவதையு முண்டு. இந்த லக்ஷணங்களைச்செவ்வையாய் அறிந்துதான் ஸாஹித்தியங்களைச் செய்ய வேண்டும்; அங்ஙனன்றி மனதுக்குவந்தபடிசெய்தால்,

வக்தா ஶ்ரோதா கர்தா காரயிதா சானுமந்தா சைதேஷாமநிஷ்டம் பவதி சந்தோவ்ருத்தப்ரமாதேந.

[சந்தஞ்சிதையச் சாகித்தியம் செய்தவன், செய்வித்தவன், அதைச்சொல்லுகிறவன், கேட்கிறவன், அநுசந்தானஞ்செய்கிறவன் இவர்களுக்கெல்லாம் அநிஷ்டமுண்டாகும்.]

என்கிறபடி அசுப பல முண்டாகும் என்பது சாஸ்திர நிச்சயம்; அநுபவமுமுண்டு. ஆகையால் ஸாஹித்தியம்செய்வோர் முதலியவர்கள் இந்தசாஸ்திரத்தை நன்றுயறிந்து அந்த நியமப்படியே செய்யவேண்டும்.

4. நிருக்தத்தில் வேதமந்திரங்களுக்குச் சொற்களின் அவயவார்த்தத்தோடு பொருள் உரைக்கப்படும்.

5. சோதிடத்திலே வேதத்தில் விதித்த கருமங்களுக்கு திதி, வாரம், நக்ஷத்திரம், யோகம், கரணம், லக்கினம் முதலியவற்றால் உரிய காலங்களை அறியும் வகை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

6. கற்பத்தில் யாகாதிக்கிரியைகளைச் செய்யவேண்டிய வகைகள் போதிக்கப்பட்டிருக்கும்.

இவைகளேயன்றி வேதங்களின் பொருளை அறிய மீமாம்ஸை, நியாயம், புராணம், தருமசாஸ்திரம் என்று வேறுசாஸ்திரங்களும் உண்டு. இவை வேதங்களின் உபாங்கங்கள் என்னப்படும். அவற்றுள்,—

7. மீமாம்ஸையால் வேதத்தின்பொருள் இதுவென்று நிச்சயிக்கத்தக்க நியாயங்கள் போதிக்கப்படும். இந்த மீமாஞ்சை கருமபாகத்தைப்பற்றிக் கருமமீமாம்ஸை யென்றும், பிரம பாகத்தைப்பற்றி பிரமமீமாம்ஸை யென்றும் இருவகைப் பட்டிருக்கும். கருமமீமாம்ஸை பூர்வமீமாம்ஸை யெனவும், பிரமமீமாம்ஸை உத்தரமீமாம்ஸை யெனவும் சொல்லப்படும்.

அவற்றுள், பூர்வமீமாம்ஸைக்கு ஜைமினிமுனிவர் சூத்திரஞ்செய்திருக்கிறார். அது முற்குறித்தபடி ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகருமங்களைச் செய்வதற்குவேண்டிய விதிமுறைகளையும், அவற்றின்பலன்களையும் அவற்றிற்குச் சம்பந்தமான சுருதிகளின் பொருள்களையும் மற்றும் கர்மவிஷயமான பற்பல ஆக்ஷேப சமாதானங்களையும், ஸஹஸ்ர நியாயங்களையும், யுக்திகளையும்எடுத்துச்சொல்வதுமன்றி, புத்திக்கு ஓர் தெளிவுண்டாக்கவும், வேதாந்தக் கிரந்தங்களில் கருமவிஷயத்தைப்பற்றி பிரஸ்தாபித்திருப்பதைப் பிரயாசையின்றி அறிந்துகொள்ளவும் அனுகூலமானதாயிருக்கும். அந்தஜைமினிமுனிவர் கூறிய சூத்திரங்களின் பொருள் வெளிப்பட சாபரர் என்பவர் ஓர்பாஷியம் செய்திருக்கிறார். அது அவர் பெயரால் சாபரபாஷியமென வழங்கும். இந்த சாபரபாஷியத்தின்பொருள் நன்கு விளங்கும்படிஅதற்கு பிரபாகர முனிவரால் பிராபாகர மென்று ஓர் வியாக்கியானம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. இதுவும் ஒருமதாந்தரமாம். ஆயினும் சாபரப் பிராபாகரங்களுள் ஒன்றுக்கொன்று தந்திரங்களில் விருத்தம்போற் றோன்றுமாயினும் அந்தரங்கத்தில் விருத்தங்களாகா. அந்த ஜைமினி சூத்திரங்கட்கே பட்டசாரி என்பவரால் மதாந்தரமாக வேறோர் பாஷியஞ் செய்யப்பட்டு, பாட்டமென வழங்குகின்றது.

உத்திரமீமாம்ஸைக்கு ஸ்ரீவேதவியாசபகவான் சூத்திரம் செய்திருக்கிறார். அது மேற்குறித்தபடி பிரமசுவரூபத்தைப் பற்றினதாய்

𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌯𑌾 𑌧𑌨𑍇𑌨 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑍇𑌨𑍈𑌕𑍇 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌮𑌾𑌨𑌶𑍁𑌃 .

𑌬𑍋𑌧𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌸𑌾𑌧𑌨𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌹𑌿 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌨𑍍𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑍈𑌕𑌸𑌾𑌧𑌨𑌂 ।
𑌪𑌾𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌵𑌜𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑍋 𑌨 𑌸𑌿𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿.

[கருமத்தாலாவது, ஸந்ததிபாலாவது, தனத்தாலாவது, ஈகையாலாவது யாரும் மோக்ஷமடைந்த தில்லை. சமையலுக்கு நெருப்புப் போல மோக்ஷத்துக்கு ஞானமே முக்கியகாரணம்.]

என்கிறபடியே தத்துவஞானமே மோக்ஷத்துக்குமுக்கியகாரணமென்பதுமுதயலி சித்தாந்தங்களுள்ளதாய் எட்டத்தியாயமா யிருக்கும். அது ப்ரஹ்மஸூத்ரம் என்றும் சாரீரகசூத்திர மென்றும் சொல்லப்படும். இதற்கு சங்கராசாரியர் ஓர்பாஷியம் செய்திருக்கின்றனர். அது அத்துவைதபாஷிய மெனப்பெறும். அந்த பாஷியத்துக்கு விவரணமாக விவரணாசாரியர் ஓர் வியாக்கியானம் செய்திருக்கிறார்.

8. நியாயசாஸ்திரத்தினல் பிரத்தியக்ஷம், அநுமானம் முதலான பிரமாணங்களின் இலக்கணங்களைபறியலாம்; இதுதான் தர்க்க சாஸ்திரம். இந்த சாஸ்திரமானது,—

𑌕𑌾𑌣𑌾𑌦𑌂 𑌪𑌾𑌣𑌿𑌨𑍀𑌯𑌂 𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍋𑌪𑌕𑌾𑌰𑌕𑌂.

என்கிறபடி வேதாந்த சாஸ்திராத்தியயனஞ்செய்ய அத்தியாவசியகமாயுள்ளது.

9. புராணங்களினல் சிருஷ்டிசங்காரங்களின் கிரமங்களும், மனுவந்தரங்களின் கிரமங்களும், வமிசங்களும், சரித்திரங்களும் அறியலாம். இதிகாசங்களும் புராணங்களோடு சேர்ந்தவையே.

10. தருமசாஸ்திரமானது பிராமணர்முதலான நான்குவருணத்தாரும் அனுஷ்டிக்கவேண்டிய ஒழுக்கமுதலானவைகளையும், கிருஷி, வியாபாரம், உத்தியோகம் முதலிய விருத்திகளால்-திரவியம்சம்பாதிக்கிற மார்க்கத்தையும், செலவுசெய்யவேண்டிய விதங்களையும் அரசன் நீதிதவறுது குடிகளைக்காத்து, தாயபாக முதலிய வியவஹாரங்களைத் தீர்மானிக்க வேண்டிய விஷயங்களையும் பற்றிச் சொல்லும். இதுதான் ஸ்மிருதி என்று சொல்லப்படுவது. இதன்பொருள் வேதத்தின்பொருளை நினைத்துச் செய்யப்பட்டது என்பதாம்.

[தொடர்ச்சி.]

பாஷாவிஷயம்.

[௪0 - வது பக்கத்தின் தொடர்ச்சி.]

அவ்வகஸ்தியமுனிவர் தாம் செய்த நூல் பிரபலமாகவும், காசியிலுள்ளவட மொழிச்சங்கத்துக்கு எதிர்த்தட்டாகத் தென்றிசையில் ஓர் தமிழ்ச்சங்கமேற் படுத்தவும் கருதி, (அக்காரியங்கள் அரசர்களுடைய ஆதரவின்றி நிறைவேறு வது கடினமாதலின்) அக்காலத்துப் பாண்டிய நாட்டில் அரசுசெலுத்திவந்த காய்சினவழுதியைக்கொண்டு அவன் இராஜதானியாகிய தக்ஷிணமதுரையில் ஓர் சங்கமேற்படுத்துவித்தார். அது அப்பாண்டியர்களுடைய ஆதரவும் அநா தரவும் காரணமாக தலைச்சங்கம், இடைச்சங்கம், கடைச்சங்கம் என மூன் றாயிற்று. அவற்றின்விவரம் வருமாறு,—

தலைச்சங்கம்.

1. இத்தலைச்சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தோர்—இறையனார், குமர வேள், அகத்தியமுனிவர் முதலாகிய (549) ஐந்நூற்று நாற்பத் தொன்பதின் மர்கள்.

2. இத் தலைச்சங்கத்திற் றத்தங் காவிய மரங்கேற்றிய புலவர் தொகை—நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பத்தொன்பது. (4449)

3. இத்தலைச்சங்கத் தரங்கேறிய நூல்கள்—தொல்காப்பியம், காக்கை பாடினியம், அவினயம், நற்றத்தம், வாமனம், புறப்பொருட்பன்னிரு படலம், முறுவல், சயந்தம், குணநூல், செயிற்றியம், பரிபாடல், முதுநாரை, முதுகுருகு, களரியாவிரை முதலியன.

4. அவர்களுக்கு நூல்—அகத்தியம் *

5. இவர் சங்கமிரீஇயது—கடல்கொள்ளப் பட்ட தக்ஷிண மதுரை.

6. இத்தலைச்சங்கத்துக்குக் காலம்—முன்பின் நாலாயிரத்தைந்நூறு வருஷம். (4500)

7. இத்தலைச்சங்கம் காய்சினவழுதி முதல் கடுங்கோன் வழுதி யீறுக (89) எண்பத்தொன்பதின்மர் பாண்டியரை யுடையது.

8. இத்தலைச்சங்கத்துள் கவியரங்கேறிய பாண்டியர் எழுவர். (7)

இடைச்சங்கம்.

1. இடைச்சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தோர்—அகத்தியர், தொல் காப்பியர், முதலிய ஐம்பத்தொன்பதின்மர். (59)

---

* அதில் இயற்றமிழ், இசைத்தமிழ், நாடகத் தமிழ் மூன்றும் வகுத் துரைக்கப்பட்டன:—அவற்றுள், (1) இயற்றமிழ், தொல்காப்பியமுதலிய வற்றுள்ளும், (2) இசைத்தமிழ், பெருநாரை, பெருங்குருகு, முதலிய வற்றுள்ளும், (3) நாடகத்தமிழ், முறுவல், சயந்தம், குணநூல், செயிற்றியம் முதலிய வற்றுள்ளும் விரித்துரைக்கப் பட்டன.

2. கவியரங்கேற்றிய புலவர்தொகை—மூவாயிரத் தெழுநூறு. (3700)

3. அரங்கேறிய நூல்கள்—கலி, குருகு, முதலியன.

4. இவர்க்குநூல்—அகத்தியம், தொல்காப்பியம், மாபுராணம், இசை நுணுக்கம், பூதபுராணம் என்பன.

5. இவர் சங்கமிரீஇயது—கபாடபுரம்.

6. இவ்விடைச்சங்கத்துக்குக்காலம்—முன்பின் மூவாயிரத்தைந் நூறுவருஷம். (3500)

7. இவ்விடைச்சங்கம் வெண்டோச்செழியன் முதல் முடத்திருமாறனீறாக ஐம்பத் தொன்பதின்மர் (59) பாண்டியனையுடையது.

8. இவ் விடைச் சங்கத்துக் கவியரங்கேறிய பாண்டியர் ஐவர். (5)

கடைச்சங்கம்.

1. கடைச்சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தோர்—நக்கீரர், மருதனிளநாகனார், சிறுமேதாவியார் முதலிய நாற்பத்தொன்பதின்மர். (49) [இவர்கள் பெயரெல்லாம் திருவள்ளுவமாலையிற் காண்க.]

2. கவியரங்கேற்றிய புலவர்தொகை—நானூற்று நாற்பத்தொன்பது. (449)

3. அரங்கேற்றியநூல்கள்—நெடுந்தொகை நானூறு, குறுந்தொகை நானூறு, நற்றிணைநானூறு, புறநானூறு, ஐங்குறுநானூறு, எழுபதுபரிபாடல், பதிற்றுப்பத்து, நூற்றைம்பது, கூத்துவரி, சிற்றிசை, பேரிசைமுதலியன.

4. இவர்க்கு நூல்—முற்கூறியவும், புதியாநுட்பம், பிரணிகை, சாயித்தியம் முதலியவுமாம்.

5. இவர் சங்கமிரீஇயது—தற்காலத்துள்ள உத்தரமதுரை. [இது இடைச்சங்கமிருந்த கபாடபுரம் முடத்திருமாறன் காலத்துக் கடல் கொண்டபின்தோன்றியது.]

6. இக்கடைச்சங்கத்துக்குக் காலம்—முன்பின் இரண்டாயிர வருஷம். (2000)

7. இக்கடைச்சங்கம் முடத்திருமாறன் முதல் உக்கிரப்பெருவழுதியீறாக நாற்பத் தொன்பதின்மர் (49) பாண்டியனையுடையது.

8. இக்கடைச்சங்கத்துக் கவியரங்கேறிய பாண்டியர் மூவர். (3)

இவ்விஷயமெல்லாம் சங்கத்தார் காலத்ததாகிய இறையனாரகப் பொருளுரையில் விளங்கக் காணலாம். அன்றியும்,

> ஏழேழொ டைஞ்ஞூறு மேழே ழொடுபஃதும்
> ஏழேழுஞ் சங்க மிரீஇனர் - ஏழேழ்சேர்

நாற்பதினு னூறுமுப்பா னேழ்நூறு நானூற்று
நாற்பதினென் பான்கவினூர் நாடு." *

என்னும் சங்கத்தார் காலத்துப் பழம் பாட்டும் ஒன்றுண்டு.

இக்கடைச்சங்கப்புலவர்கள் சரசுவதியினுடைய அம்சமாயுள்ளவர்கள். அதன் விவரம் வருமாறு—பாண்டியநாட்டில் வங்கியசேகர பாண்டியன் செங்கோல் செலுத்திவருநாளில் பிரமதேவர் காசியில் வேதவிதிப்படி பத்து அசுவமேதஞ்செய்து நிறைவேற்றிக் கங்காநதியில் அவப்ருதஸ்நானஞ்செய்வதற்காக சரசுவதி, சாவித்திரி, காயத்திரி என்னும் தம்மனைவியர் மூவரோடுஞ் செல்ல, சரசுவதி வழியி லோர் வித்தியாதர ஸ்திரீயின் பாட்டைக் கேட்டுக்கொண்டு பின்தங்கி நிற்க, பிரமதேவர் மற்றிருவரோடுங் கங்கைக்கரைசேர்ந்து சற்றுநேரங் காத்திருந்தும் சரசுவதி வாராமையினால், அவ்விருவருடனும் தாமக்கங்கையாடிக் கரையேறினார். அப்போதுசரசுவதி வந்து "என்னைவிட்டு நீர் ஸ்நானஞ் செய்யலாமா" வென்று கொடுமை கூற, பிரமதேவர் சீற்றமுற்றுக், குற்றம் உன்னிடத்திருத்தலால் நீ அநேக மனுஷியஜனனம் எடுத்து அக்குற்றத்தை நீக்கிக்கொள்ளக்கடவை என்று சபித்தார். அப்போது சரசுவதிபயந்து "சுவாமி! அடியேன் செய்தபிழையைப்பொறுத்துதேவரீர்க்குதர்மபத்தினியாகிய யான் மனுஷிய ஜனனமெடுத்து மயங்காவகை யருளல்வேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்கப், பிரமதேவர் மனமிரங்கி "பெண்ணே! உனக்குப்பதில் உன் சொரூபமாகிய முதலெழுத்தைம்பத்தொன்றில் அகார முதல் ஹகாரமீறாக வுள்ள நாற்பத்தெட்டு எழுத்துக்களும் நாற்பத்தெட்டுப்புலவர்களாகப் பூலோகத்திற் பிறக்கக் கடவன; எழுத்துகளுக் கெல்லாம் அகாரமுதன்மையானதனால் அந்த அகரத்துக்கு முதன்மையாகிய கடவுளுமொரு புலவராய் அவர்களுக்கு முதன்மையராய் அறிவு விளங்கச் செய்து கொண்டு இருப்பார்" என்று அருளிச்செய்தார்.

அப்படியே அந்நாற்பத்தெட்டெழுத்துகளும் வெவ்வேறிடங்களில் மனிதராய்ப்பிறந்து தமிழ்ப்புலவர்களாய்த் தேசங்கள்தோறும்சென்று புலமைசெலுத்திப் பாண்டியதேசத்துக்கு வந்து மதுரையைநோக்கிச் செல்ல சொக்கநாதசுவாமியானவர் ஒருபுலவன்போல் எதிரில்வந்து அப்புலவர்களைப்பார்த்து நீங்களெங்கிருந்து வருகிறீர்களென்றுகேட்க, அவர்கள் நாங்கள்தேசசஞ்சாரஞ்செய்துகொண்டு வருகிறோமென்ன, சுவாமியானவர் "புலவர்களே! திருவாலவா

---

* "நூலாநால்ாயிரநா னூற்றுநாற் பத்தொன்பான், பாலாநானூற்று நாற்பத்தொன்பான் - மேலாநாற், பத்தொன்பான் சங்கமறு பத்துநா லாடலுக்குங், கத்தன் மதுரையிற் சொக்கன்" எனக்காளமேகப்புலவன் பாடியதாக வழங்குகின்ற பாட்டின் படியே தலைச்சங்கத்து வீற்றிருந்தபுலவர் நாலாயிரத்துநானூற்று நாற்பத்தொன்பதின்ம ரெனவும், இடைச்சங்கத்துப் புலவர் நானூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மரெனவும், கடைச்சங்கத்துப் புலவர் நாற்பத்தொன்பதின்மரெனவும் ஏற்படுகின்றதேயென்று சிலர் ஆக்ஷேபிக்கலாம்; ஆயினும் அதற்குப் பிரமாணம் நூல்களிற் காணப்படாமையால் அது அவ்வளவு சரியென்று கொள்ளத்தக்கதல்ல.

யிலெழுந்தருளியிராநின்ற சோமசுந்தரக்கடவுளைத்தரிசிக்கவாருங்கள்" என்று சொல்லி அவர்களை அழைத்துக்கொண்டுபோய்த் தரிசனஞ் செய்வித்து தாம் அவ்வர்ச்சாரூபத்தில் அந்தர்த்தானமாய்விட்டார்.

அதைக்கண்ட அப்புலவர்கள் அதிசயித்து சோமசுந்தரக்கடவுளுக்குப் பாமாலைசாத்திப் பணிந்து, பின்பு பாண்டியராசனுடைய சபாமண்டபம் புகுந்து தமது கல்வித்திறத்தைக்காட்ட அவனும் அவர்களுடைய கல்வி கேள்விகளை நோக்கித் தனது சபைக்குத் தக்கவர்களென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு சொக்கநாதசுவாமி ஆலயத்துக்கு வடமேற்கில் சங்கமண்டபமென்று ஒருமண்டபம் கட்டுவித்து அப்புலவர்களுக்கு வேண்டியவைகளெல்லாம் அளித்து அவ்விடத்திற்றானே இருக்கச்செய்தான். அப்படி அவர்களுக்கு அரசன் பலவரிசைகள் செய்யக்கண்டு முன்பு அங்கிருந்த புலவர்கள் பொறாமைகொண்டு அந்நாற்பத்தெட்டுப் புலவருடனுந் தனித்தனி வாதுசெய்து தோற்று முன்னுள்ள பெருமையும் இழந்துபோயினர். அவ்வாறே புறநாட்டுப் புலவர்களும் வந்து வாதுசெய்து தோற்றனர். இங்ஙனம் வாதுக்கு வந்தவர்களை வென்று செயம் பெற்றிருக்கும் சங்கப்புலவர்கள் ஒருநாள் தமக்கு முதன்மைப் புலவராகிய சொக்கநாத சுவாமிசந்நிதியிற் சென்றுபணிந்து துதித்து, "சுவாமி! எல்லாரும் வந்து எங்களுடன் வாதுசெய்கிறார்கள். அவ்வாறின்றி அவரவரது கல்வித்திறத்தை அளவிடத்தக்க கருவியொன்று அடியேங்களுக்குத்தந்தருளல் வேண்டும் என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, சுவாமியும் அவர்கள் வேண்டுகோளியக்கருதித் தாமும் ஒரு புலவர்போல் வடிவு பூண்டு ஒரு சிறுபலகையைக் கையிலெடுத்து வந்து சங்கப்புலவர்க்குக் காண்பித்து, "புலவர்களே! இதோ இந்தப் பலகை இரண்டு சாணளவிற்குச் சதுரமாயிருக்கின்றது, இருந்தாலும் மெய்ப் புலவன் ஒருவன் வந்தால் அவனுக்கு ஒருமுழம் இடம் கொடுக்கும், அப்படி எத்தனை பேர்வந்தாலும் ஒவ்வொருமுழம் விழுக்காடு வளர்ந்து இடங்கொடுக்கும்" என்று சொல்லிக்கொடுத்தருள, அதை வணங்கி வாங்கிக்கொண்டு அச்சங்கமண்டபத்தை யலங்கரித்துஓர்பீடிகையில் அப்பலகையைவைத்து முதல் நக்கீரர் ஏறியிருந்தார். உடனே கபிலரும் பரணரும் ஏறினார்கள். இம்முறையே மற்றவர்களும் ஒவ்வொருவரா யேறியிருந்து அதுமுதல் தூய்தாகிய பாடல் செய்து வரும்போது பாடலெல்லாம் சொல்வளமும் பொருள் நயமும் ஒத்து ஒரே தன்மையவாயிருக்க, இன்னார் பாடியபாடல் இதுவெனப்பகுத்தறியாமல் ஒருவர்பாடியதை மற்றொருவர் பாடியதாக நினைத்துக் கலகப்பட்டுக் கொண்டிருக்கச் சோமசுந்தரக்கடவுள் ஒரு புலவர் வேடங்கொண்டு வந்து அவர்கள் பாடியிருக்கும் பாடல்களைக்கொண்டு வரச்சொல்லிப் பார்த்துச் சொற்றொடர்ச்சியும் பொருட்டொடர்ச்சியும் நோக்கிப் பகுத்து அவரவர் பாடிய பாடல்களை அவரவர் கையிற்கொடுத்தார். அதை வாங்கிக்கொண் டச்சங்கப் புலவர் மனங்களித்து, ஐயரோதேவரீரே எங்களுக்கு முதல்வரா யிருக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துச் சங்கப்பலகையின் மத்தியில் அவரை வீற்றிருக்கச் செய்து தாங்கள்சூழவிருந்து இறையனருடன்நாற்பத்தொன்பதுபேராகி, பின்னும் பலபாடல் செய்துவந்தார்கள். [தொடர்ச்சி.]

ஆரணியகாண்டம்.

மாரீசன்வதைப் படலம்.

[௬௩ - வது. பக்கத்தின் தொடர்ச்சி.]

71.—தோளை ஏ சொல்லுகேன் ஓ - (அவளது) தோளழகையே யெடுத்துச் சொல்ல மாட்டுவேனே? சுடர் முகத்து உலவுகின்ற வாளை ஏ சொல்லுகேன் ஓ - ஒளிபொருந்திய முகத்தினிடத் துலாவுகின்ற வாளைப்போன்ற கண்ணழகையே யெடுத்துச்சொல்ல மாட்டுவேனே? வல் அவை வழுத்துகேன் ஓ - சொக்கட்டான் காய்களை யொத்த ஸ்தனங்களி னழகையே புகழ்ந்து பேசமாட்டுவேனே? மீளவும் திகைப்பது அல்லால் தனித்தனி விளம்பல் ஆற்றேன் - (சொல்லத்தொடங்கினால் மனது) பின்னும் பிரமிப்ப தல்லாமல் (அவளுடைய அவயவங்களி னழகை) நான் ஒவ்வொன்றாக எடுத்துச் சொல்லத் தக்கவ னல்லேன்; நாளை ஏ காண்டி அன்று ஏ - நாளைக்கே நீ காணப் போகிறா யல்லவா? நான் உனக்கு உரைப்பது என் - (ஆகையால் இப்போது) நானுனக்குச் சொல்ல வேண்டுவ தென்ன [ஒன்று மில்லை]; எ - று.—'அல்லவை வழுத்துகேனே' எனப்பிரித்து மற்ற அவயவங்களைத் தான் நான் புகழ்ந்து பேசமாட்டுவேனே என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

72.—வில் ஒக்கும் நுதல் என்றால் உம் - வில்லானது (அவளுடைய) புருவத்தை ஒத்திருக்கும் என்று சொன்னாலும், வேல் ஒக்கும் விழி என்றால் உம்- வேலானதுகண்ணை யொத்திருக்கு மென்றாலும், முத்து பல் ஒக்கும் என்றால் உம் - முத்தானது பல்லையொத்திருக்கும் என்றாலும், பவளத்தை இதழ் என்றால் உம் - பவளக்கொடியையே இதழ் என்று சொன்னாலும், சொல்ஒக்கும் பொருள் ஒவ்வா ஆல் - சொற்கள் ஒத்திருக்குமேயன்றி பொருள்கள் [வஸ்துக்கள்] ஒப்பாக மாட்டா, (ஆகையால்) சொல்லல் ஆம் உவமை உண்டு ஓ - (அவளுடைய) அவயவங்களுக்கு நிகராகத் தக்கவை யென்று சொல்லும்படியான உவமானங்களும் உலகத்தில் உளவா [இல்லை]? புல் நெல் ஒக்கும் என்றால் உம் - புல்லானது நெற்பயிரை யொத் திருக்கும் என்று சொன்னாலும், நேர் உரைத்து ஆக வற்று ஏ - (அவளுடைய அவயவங்களுக்கு எவ்வகைப் பொருளாவது) சமான மென்னும் வார்த்தையை யுடைய தாகும் வல்லமையதாகுமா [ஆகாது], எ - று.

73.—ஐயா - அண்ணா! இந்திரன் சசியை பெற்றான் - தேவேந்திரன் சசிதேவியை [இந்திராணியை] அடைந்தான்; இரு மூன்று வதனத்தோன் தன் தந்தை உம் உமையை பெற்றான் - ஆறுமுக சுவாமியினுடைய தந்தையாகிய ருத்திர மூர்த்தியும் உமாதேவியை [பார்வதீ தேவியை] அடைந்தான்; தாமரை செம் கணன் உம் செம் திருமகளை பெற்றான் - செந்தாமரை போன்ற சிவந்த கண்களையுடைய திருமாலும் செம்மையாகிய ஸ்ரீ தேவியை

யடைந்தான் ; நீ உம் சீதையை பெற்றாய் - நீயும் சீதாதேவியை அடைந்தாய் ; அந்தரம் பார்க்கின் நன்மை அவர்க்கு இல்லை உனக்கு ஏ - தாரதம்மியம் பார்க்கும் போது நலம் [க்ஷேமம்] அவர்களுக்கில்லை உனக்கேயுள்ளது, எ - று.—துணிவுபற்றி "பெற்றாய்" என இறந்தகாலத்தாற் கூறினாள் என்க. இவள் இவனுக்கே க்ஷேமம் என்று சொல்ல வந்தாலும், மேல் இவன் கேட்டிற்கு சூசகமாக "நன்மைஅவர்க்கு, இல்லைஉனக்கு" எனப்பிரிந்து இவனுக்கு அனிஷ்டத்தைக் குறிக்கத்தக்க பொருள் படும்படி அவள் வாயில் வந்ததாக நூலாசிரியர் கூறியது காண்க. மேல் இரண்டு பாட்டிலும் இவ்வாறே இராவணனுக்கு அனிஷ்ட சூசகமாக வாக்கியங்க ளமைந்திருப்பதை அறிக.

74.—ஒருவன் பாகத்தில் வைத்தான் - ஒருவன் [சிவன்] மனைவியைத் தன் சரீரத்தின் பாதியில் வைத்துக் கொண்டான் [அர்த்தநாரீசுவரனானான்] ; ஒருவன் பங்கயத்து இருந்த பொன்னை ஆகத்தில் வைத்தான் - ஒருவன் [விஷ்ணு] தாமரை மலரில் வீற்றிருந்த இலக்குமியை மார்பிலே வைத்துக் கொண்டான் [ஸ்ரீதரனானான்] ; அந்தணன் நாவில் வைத்தான் - பிரமா (தன் மனைவியை) நாக்கில் வைத்துக் கொண்டான் ; மேகத்தின் மின்னை முன் ஏ வென்ற நுண் இடையை- (நீர்கொண்ட) மேகத்திற் றோன்றுமின்னலை முன்னமே தோற்கடித்த நுட்பமான இடையை யுடைய சீதாதேவியை, மாக தோள் வீர நீ உம் பெற்றால் - உயர்ந்த தோள்களை யுடைய சுத்த வீரனாகிய நீயும் அடைந்தால், எ ஙனம் வைத்து வாழ்தி - எவ்விடத்தில் வைத்துக் கொண்டு வாழ்வாய் ; எ - று.— "நீ எங்ஙனம் வைத்து வாழ்தி" என்பது "நீ எப்படி வைத்துக்கொண்டு வாழப்போகிறாய் [வாழமாட்டாய்]" என்று அனிஷ்டமாகப் பொருள் படுதல் காண்க.

75.—ஐயா - அண்ணா ! பிள்ளைபோல் பேச்சினாளை பெற்ற பின் பிழைக்கல் ஆற்றாய் - குழந்தைகளுடைய பேச்சுப் போன்ற பேச்சையுடைய [மழலைச் சொற்களை யுடைய] வளை [சீதாதேவியை] நீ அடைந்தபிறகு (அவளிஷ்டத்துக்கு) தவறுசெய்யமாட்டாய் ; கொள்ளைபோகின்ற செல்வம் அவளுக்கு ஏ கொடுத்தி - இப்பொழுது (வல்லார்) கொள்ளையாப் போகின்ற செல்வ முழுவதும் அவளுக்கே கொடுப்பாய் ; வள்ளலே ! உனக்கு நல்லேன் - (யாசிப்பவரது மன மறிந்து) வரையாது கொடுப்பவனே ! நான் உனக்கு நல்லவளானேன், மற்று நின் மனையில் வாழும் கிள்ளை போல் மொழியார்க்கு எல்லாம் கேடு சூழ்கின்றேன் - மற்றபடி உன் வீட்டில் வாழ்கின்ற கிளி கொஞ்சுவது போலப் பேசுகின்ற பெண்களுக் கெல்லாம் கெடுதியை யோசிக்கின்றவளாகிறேன் ; எ - று.—"பிள்ளைபோல் பேச்சினாளைப் பெற்றபின் பிழைக்கலாற்றாய்" என்பது "மழலைச் சொல்லை யுடைய சீதா தேவியை யடைந்த பின் நீ பிழைக்க மாட்டாய் [இறப்பாய்]" என அனிஷ்டமான பொருள் படுதல் காண்க. தனக்கு இராமனைக் கொடுக்கவேண்டும் என்னுங்குறிப்புத்தோன்ற "வள்ளலே" என நைச்சியமாக விளித்தாளென்க.

76.—மீன்கொண்டு ஊடாடும் வேலை மேகலை உலகம் ஏத்த-மீன்களைத்தன்னிடத்திலே கொண்டு அலைகின்ற கடலாகிய மேகலாபரணத்தையுடைய உலகத்திலுள்ளவர்கள் புகழும்படி, தேன்கொண்டு ஊடாடும் கூந்தல் சிறு இடை சீதை என்னும் மான் கொண்டு நீ ஊடாடு - வண்டுகள் தேனை யுட்கொண்டு உலாவப்பெற்றகூந்தலையும் சிறிய இடையையுமுடையசீதையென்கிற மானைத்துணையாக்கொண்டுநீ விளையாடு; உன் வாள் வலி உலகம் காண யான் கொண்டு ஊடாடும் வண்ணம் இராமனை என்பால் தருதி - உனது வாளின் பலத்தை யுலகத்தார் காணும்படி நான் சந்தோஷத்தை மனதினிடத்தே கொண்டு பழகுவதற்கு எனக்கு ஸ்ரீராமனைக் கொடு, எ-று.—இவள் வெகு துன்பமடைந்து வருந்தியும் ஸ்ரீராமபிரானை மறக்கவில்லை, அவரிடத்துத் தனக்குண்டாகிய ஆசைப் பெருக்கால் என வறிக.

மேகலை - மாதரிடைய்ணியுள் எண்கோவை மணி. இனி எழுகோவை மணி காஞ்சி என்றும், பதினெட்டுக் கோவைமணி கலாபம் என்றும், பதினன்கு கோவைமணி பருவம் என்றும், முப்பத்திரண்டு கோவைமணி விரிசிகை என்றும் சொல்லப்படும். இதற்கு,—

> " எண்கோவை மேகலை காஞ்சி யெழுகோவை
> பண்கொள் கலாபம் பதினெட்டு - கண்கொள்
> பருவம் பதினன்கு முப்பத்திரண்டு
> விரிசிகை யென்றுணரற் பாற்று "

என்பது மேற்கோள். ஆயினும், இது,—

> 𑌏𑌕𑌯𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍𑌕𑌾𑌞𑍍𑌚𑍀 𑌮𑍇𑌖𑌲𑌾𑌤𑍍𑌵𑌷𑍍𑌟𑌯𑌷𑍍𑌟𑌿𑌕𑌾 ।
> 𑌰𑌸𑌨𑌾𑌷𑍋𑌡𑌶𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌾 𑌕𑌲𑌾𑌪𑌃 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌂𑌶𑌕𑌃 ॥
> 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌕𑍀𑌸𑌪𑍍𑌤𑌯𑌷𑍍𑌟𑌿𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌸𑍍𑌸𑌾𑌰𑌸𑌨𑌂𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌃 ॥

[காஞ்சி – ஒருகோவைமணி ; மேகலை - எண்கோவைமணி ; ரசனை-பதினறு கோவைமணி ; கலாபம் - இருபத்தைந்து கோவைமணி ; ஸப்தகி- எழுகோவைமணி ; ஸாரஸநம் - மூன்று கோவைமணி]
என்னும் வடநூன் மேற்கோளோடு மாறுபடுகின்றது.

77.—தருவது விதி ஏ என்றல் - (ஒருவருக்கு) எல்லாவற்றையும் கொடுப்பது ஊழே யாதலால், பெரிது தவம் உடையார் ஏன் உம் வருவது வரு நாள் அன்றி வந்து லக்கூட வற்று ஓ - ஒருவர் அதிகமாகிய தவத்தையுடைய வராயினும் வரவேண்டியது அது வரவேண்டிய காலத்தில் வருமே யன்றி (அவர் நினைத்த பொழுது) வந்து சித்திக்கவல்லதா [அல்ல] ; எந்தாய் ! ஒருபதுமுகம் உம் கண் உம் உருவம் உம் மார்பு உம் தோள்கள் இருபது உம் படைத்த செல்வம் நீ எய்துவது இனி-என்னப்பா ! பத்துமுகங்களும் (இருபது) கண்களும் அழகும் (அகன்ற) மார்பும் இருபது தோள்களும் பெற்ற பாக்கியத்தை யடைவது இனிமேல் தான் ; எ - று.—நாளைக்கு நீ சீதையை யடையப்போ

கிருய், அதுதான் மேற் கூறியவற்றை யெல்லாம் நீ பெற்றதற்குப் பயனாகும் என்று கருத்துக் கொண்டு இங்ஙனம் கூறினுளெனவறிக. விதியாவது - இருவினைப்பயன் செய்தவனையே சென்றடைதற்கேதுவாகிய நியதி. விதி, ஊழ், பால், முறை, உண்மை, தெய்வம், நியதி என்பன ஒருபொருட்கிளவி.

78.—இன்னவள் தன்னை உன்பால் உய்ப்பல் என்று எடுக்கல் உற்ற என்னை - இத்தன்மையளாகிய சீதையை உன்னிடத்தில்கொண்டு வருவேன் என்று எடுக்கப் போன என்னை, அ இராமன் தம்பி இடை புகுந்து இலங்கு வாளால் முன்னை மூக்கு அரிந்துவிட்டான் - அந்த இராமனுடைய தம்பியானவன் [இலக்குமணன்] நடுவே வந்து புகுந்து விளங்குகின்ற வாளினுலே [கூரியவாளால்] முன்னே எனது மூக்கை யறுத்துவிட்டான், என் வாழ்வும் முடிந்தது- (அப்பொழுதே) என்வாழ்வும் முடிந்து விட்டது, (ஆயினும்) உன்னின் சொன்னபின் உயிரைநீப்பான் துணிந்தனென் என்ன சொன்னாள்-உன்னிடத்தில் சொன்ன பிறகு பிராணனை விடும்படி நிச்சயித்தேன் என்றுசொன்னாள் [சூர்ப்பணகை] , எ - று.—உய்ப்பல், துணிந்தனென் - தன்மை ஒருமை வினைமுற்றுகள், அல், என் - விகுதிகள். நீப்பான் - வினையெச்சம், பான்- விகுதி.

79.—கோபம் உம் மறன் உம் மான கொதிப்புஉம் என்றுஇனையஎல்லாம்- கோபமும் வீரமும் பெருமையும் என்று சொல்லப்பட்ட இவை யெல்லாம், பாவம் நின்ற இடத்து நில்லா பெற்றிபோல் பற்றுவிட்ட - பாவம்நின்ற விடத்தில் நில்லாத தன்மைபோல பற்றற்றன ; தீபம் ஒன்று ஒன்றைஉற்றால் என்னல் ஆம் செயலில் புக்க-ஒரு தீபமானதுவேறொருதீபத்தைச் சேர்ந்ததென்று சொல்லத்தக்க தன்மையில் பொருந்திய, தாபம்உம் காம நோய் உம்ஆர் உயிர் கலந்த - தாபமும் காமநோயும் ஆகிய இவ்விரண்டும் அரியஉயிரைச் சேர்ந்தன [உயிரோடு வேற்றுமையறக்கலந்தன] ; எ - று.

80.—கேட்ட மங்கையை மறந்திலாதான்- தான்கேள்விப்பட்ட பெண்ணாகிய சீதையை மறவாதவன் [இராவணன்] , கரனை உம் மறந்தான் - கரனையும் மறந்து விட்டான், தங்கை மூக்கினை கடிந்து நின்றான் உரனை உம் மறந்தான் - தன் தங்கையினுடைய மூக்கை யறுத்தவனுடைய [இலக்ஷ்மணனுடைய] பலத்தையும் மறந்துவிட்டான், உற்ற பழியை உம் மறந்தான்-தனக்கு நேர்ந்தபழியையும் மறந்து விட்டான், அரனை உம் வெற்றி கொண்ட காமன் அம்பினால் - சிவனையும் ஜெயித்த மன்மதனுடைய பாணத்தினால், முன்னை பெற்ற வரனை உம் மறந்தான் - பூர்வத்தில் தான்பெற்ற வரத்தையும் மறந்து விட்டான், எ - று.

81.—சிறு இடை சீதை என்னும் நாமம் உம் சிந்தை தான் உம் இரண்டு ஒன்று ஆய் உற்று நின்றால் - சிறியஇடையையுடைய சீதை யென்கிற பெயரும் இவன் மனமும் இரண்டும்ஒன்றாய்ப் பொருந்தி யிருந்தால், ஒன்று ஒழித்துஒன்றை உன்னமற்று ஒரு மனம் உம் உண்டோ - அவற்றுள்ஒன்றையொழி

த்து மற்றொன்றை நினைக்க வேறொருமனமும் உண்டோ [இல்லை] ; மறக்கல் ஆம் வழி மற்று யாதுஓ-(ஆகையால்)இவளை மறக்கத்தக்க வழி வேறேது ? கற்றனர் ஞானம் இன்று எல் காமத்தை கடக்கல் ஆம்|ஓ-படித்தவர்களுக்குஞான மில்லா விட்டால் அவர்களால்காமத்தை நீக்க முடியுமோ ? எ - று.

82.—நீண்ட எயில்உடை இலங்கை நாதன் - பெரிய மதிலையுடைய இலங்காதிபதியானவன் [இராவணன்] , மயிலுடை சாயலாளை வஞ்சியா முன்னம்-மயிலினது சாயல் போன்ற சாயலை யுடைய சீதாதேவியை வஞ்சித்துக்கொண்டு போவதற்கு முந்தியே [வஞ்சித்துக்கொண்டு போய் அசோக வனத்திற் சிறைவைப்பதற்கு முந்தியே] , இதயம் ஆம் சிறையில் வைத்தான் - தன்னுடைய இதயமாகிற சிறையில் வைத்தான்; (அதனால்) அயில் உடை அரக்கன் உள்ளம் அ வழி மெல்ல மெல்ல வெயில் உடை நாளில் உற்ற வெண்ணெய் போல் வெதும்பிற்று - வேலையுடைய இராவணனுடைய மனமானது அப்பொழுது படிப்படியாய் கோடை காலத்து வெயிலில் பொருந்திய வெண்ணெய்போல வெதும்பிக் கனிந்தது, எ - று.—அன்று - ஏ, அசைகள்.

83.—விதியது வலியினான் உம் - விதியினுடைய பலத்தினாலேயும், மேல் உள வினையினான் உம் - மேலே நடக்கவேண்டிய காரியங்களாலும், பதி உறு கேடு வந்து குறுகிய பயத்தினான் உம் - இலங்கைபாழாளாகத்தக்க அனிஷ்டமானது வந்து நெருங்கிய பலத்தினாலும், கதி உறு பொறியின் - வேக மிகுந்த யந்திரம்போலவும், கல்வி நோக்கா மதியிலிமறைய செய்த தீமைபோல்-தான் கற்ற கல்வியின் விதிவிலக்குகளை நோக்காத மூடன் பிறர் காணாதிருக்கச் செய்த தீமையைப் போலவும், வெய்ய காம நோய் வளர்ந்தது - கொடியகாம நோயானது விருத்தியாயிற்று ; எ-று.—இம்மையில் பழியையும் மறுமையில் நரகத்தையும் அடையச் செய்தலால் "வெய்ய காமம்" என்றார்.

84.—பொன் மயம் ஆன நங்கை மனம் புக புன்மை பூண்ட தன்மை ஓ-சுவர்ண தேஜசுள்ளசிதையானவள் இவன் மனதிற் புகும்படியான அற்பமாகியதன்மையை யடைந்ததனாலோ, அரக்கன் தன்னை அயர்த்தது ஓர் தன்மையால் ஓ - இராவணன் தன்னைத் தான் மறந்ததாகிய வோர் குணத்தினாலோ, மன்மதன் வாளி தூவி நலிவது ஓர் வலத்தன் ஆனான் - மன்மதனானவன் (மலர்க்) கணைசொரிந்து வருத்தத்தக்க வோர் சாமர்த்தியத்தை யுடையவனானான்; வன்மையை மாற்றும் ஆற்றல் காமத்து ஏ வதிந்தது அன்று ஏ- (உலகத்தில் எத்திறத்தோருடைய) மனவலியையு மழிக்கத்தக்க சக்தி காமத்தினிடத்திலே குடிகொண்ட தல்லவா, எ - று.

85.—ஆண்டு இருக்கை நின்று எழுந்தனன் - அப்போது (இராவணன்) சிம்மாசனத்தைவிட்டெழுந்தான் ; எழு உலகத்துளோர் உம் ஆசி மொழிந்தனர் - ஸப்தலோகத்தி லுள்ளவர்களும் ஆசீர் வசனங்களைச் சொன்னார்கள்; எங்கு உம் சங்க ஓசை முழங்கின - அப்போது எவ்விடத்திலும் சங்கநாதம் முழங்கின ; பூவின் மாரி பொழிந்தன - புஷ்பவருஷங்கள் வரு

ஷித்தன; புறத்தோர் எல்லாம் போயினர் - வெளியி லிருந்து வந்திருந்தவர்கள் எல்லாரும் தத்தமிடத்திற்குப் போனார்கள்; அழிந்துஇழி சிந்தையோடு உம் ஆடக கோயில் புக்கான் - (அப்பொழுது இராவணனும்) மிகவருந்துகின்ற மனத்தோடு தன் பொன் மயமாகிய மாளிகைக்குட் பிரவேசித்தான், எ - று.—தான் நினைத்த பெண்களை யெல்லாம் நினைத்த போதே இலேசாய் அடையுமிவன் இவளை யப்படி யடைய முடியாமையால் மிகவும் மனம்வருந்திக் காமநோயில் அழுந்தியிருந்தா னென்க.

86.—நாக்கல் ஆகலாத காதல் நூறு நூறு கோடி ஆய்பூக்க - (புட்பங்கள் பரப்பிய பெரியமஞ்சத்திற் படுத்திருந்த ராவணனுக்கு) தள்ளக் கூடாதஆசையானது அநேகமாக உண்டாக, வாச வாடை வீசு சீத நீர் பொதிந்த மென் சேக்கை வீ கரிந்து - வாசனை பொருந்திய (வாடைக்) காற்றானதுவீசப்பெற்றதும் குளிர்ச்சி பொருந்திய நீர் [பனிநீர்] தெளிக்கப் பெற்றது மான மெத்தென்ற சயனத்தில் பரப்பிய புஷ்பங்கள் கருக, திக்கயங்கள் எட்டை வென்ற தோள் ஆக்கை தீய - திக்கஜங்கள் எட்டையும் ஜெயித்த தோள்களையுடைய தேகமானது தீயவும், உள்ளம் நைய - மனம் வருந்தவும், ஆவி வேவது ஆயினான் - பிராணன் வேகும் படியாகவும் ஆனான் [பலவகையில் விரக வேதனை யடைந்தான்], எ - று.—“நூறு நூறு கோடி” என்றது அளவிறந்தமை குறித்துநின்றது. “தோள் ஆக்கை” என்பதற்கு தோள்களையும் ஆக்கையையும் எனவும் பொருள் கொள்வர்.

87.—தாது கொண்ட சீதம் மேவு சந்து சந்தம் மென் தளிர் போது கொண்டு அடுத்த போது - பூந்தாதுக்களைக் கொண்ட குளிர்ச்சிபொருந்திய சந்தனத்தையும் அழகிய மிருதுவாகிய துளிர்களையும் புஷ்பங்களையும் கையிற்கொண்டு சைத்தியோபசாரம் செய்யக்கிட்டியபோது, பொங்கு தீ மருந்தினால் வேது கொண்டது என்ன மேனி வெந்து வெந்து - அதிகரிக்கின்ற நெருப்பு மயமான மருந்தினால் வேது கொண்டது போல உடல் மிகவும் வெந்து, விம்மு தீ ஊது வன் துருத்திபோல் உயிர்த்து உயிர்த்து - அதிகரிக்கின்ற நெருப்பை யூதுகின்ற வலிய துருத்தியைப்போல அடிக்கடி பெருமூச்செறிந்து, உயங்கினான் - வருந்தினான் (இராவணன்), எ - று.

88.—யாது தீது எனாது தாவி - சிறிதும் தீமையென்று நினையாமல்அபேக்ஷித்து, தையலாளை - சீதையை, மெய் உற பாவியாத போது இலாத- உடம்போடு பொருந்த நினையாத காலம் இல்லாத, பாவி - பாவியானவன் [இராவணன்], மாழை பானல் வேல் காவி ஆன கண்ணி - மாவடுவெகிர் நீலோற்பலம் வேலாயுதம் இந்திவரம் ஆகிய இவைகளை யொத்த கண்களையுடைய சீதாதேவியின், மேனி காண மூளும் ஆசையால் - திருமேனியைக் காண அதிகரிக்கின்ற ஆசையினால், ஆவி சால நொந்து நொந்து அழுங்குவான் உம் ஆயினான்- உயிர்மிகவும் வருந்தி வருந்தி யழுவானுமயினான், எ - று.—‘தாவியாது தீதெனாது’ - (மனதை) ஸ்திரப்படுத்தாமலும் பாவமென் றெண்ணாமலும், எனவுமுரைக்கலாம்.

89.—பரம் கிடந்த மாதிரம் பரித்த பாழி யானையின் கரம் கிடந்த கொம்பு ஒடிந்து இரங்க வென்ற காவலன்-பாரந்தங்கிய திக்குகளைத்தாங்கிய பலம்பொருந்திய யானைகளது [திக்கயங்களது] துதிக்கையிற் பொருந்திய தந்தங்கள் முறிந்து வருந்தஅவற்றைச் செயித்தஅரசன் [இராவணன்], மரம் குடைந்த தும்பிபோல் அநங்கன் வாளி வந்து வந்து உரம் குடைந்து - மரத்தைக்குடைந்த வண்டைப் போல மன்மதனுடைய பாணமானது அடிக்கடி வந்து மார்பைத் துளைப்பதனாலே, நொந்து நொந்து உளைந்து உளைந்து ஒதுங்கினான்-(மனம்) மிக நொந்து (உடல்) மிகவருந்திப் புரண்டான், எ - று.

90.—கொன்றை துன்று கோதையோடு ஓர் கொம்பு என் நெஞ்சிடை வந்து நின்றது கண்டது உண்டு என்று அழிந்து அழுங்கு நீர்மையான் - கொன்றைக்காயினிடத்திலே [கொன்றைக்காய்போன்ற கூந்தலிடத்திலே] நெருங்கிய மாலையோடு ஒரு பூங்கொம்பு [கொம்பு போன்ற சீதை] என்மனதினிடத்துவந்து நின்றதைப்பார்த்ததுண்டென்றுமிகவும் வருந்துகின்ற தன்மையையுடையவன் [ராவணன்], மன்றல் தங்கு அலங்கல் மாரன் வாளிபோல மல்லிகை தென்றல் வந்து எதிர்ந்த போது சீறுவான் உம் ஆயினான் - வாசனை பொருந்திய பூமாலை யணிந்த மன்மதனுடைய பாணத்தைப் போல மல்லிகை மணத்தோடு கூடிய தென்றற் காற்றுவந்து தாக்கியபோது கோபிப்பவனுமாயினான், எ - று.

91.—அன்ன காலை அங்கு நின்று எழுந்து - அப்போது அவ்விடம்விட்டுக் கிளம்பி, அழுங்கு சிந்தையான் - வருந்து கின்ற மனமுடையவன் [இராவணன்], இன்ன ஆறு செய்வென் என்று ஓர் எண் இலான் இரங்குவான் - இன்னபடி செய்வேனென்று ஒரெண்ணமு மில்லாது இரங்குபவனாகி, பாலை யாழ் பழித்த சொல் பொன் அனார் - ஸப்தஸ்வரங்களோடுங் கூடிய வீணாநாதத்தைப் பழித்தசொற்களையுடைய பொன் போலு மேனியுள்ள பெண்கள், மாலை பன்னு கோடி தீபம் எடுக்க - வரிசையாக நெருங்கிய பல தீபங்களைக் கையிலேந்திநிற்க, அங்கு ஓர் சோலையூடு போயினான் - அவ்வருகிலிருந்த ஒரு சோலைக்குட் பிரவேசித்தான், எ - று.—பாலை - ஸ்வரம், அது எழுவகை. 'பாலை' என்பதற்கு அமுதத்தை எனவும் பொருள் சொல்வர்.

92.—(அச்சோலையில்) மாணிக்கம் பனசம் - மாணிக்கத்தாற் செய்யப்பட்ட பலாமரங்களும், மரகதம் வாழை - பச்சை ரத்தினத்தினாற்செய்யப்பட்ட வாழை மரங்களும், வயிரம் தேமா - வச்சிரத்தினாற் செய்த தித்திப்பு மாமரங்களும், ஆணி பொன் வேங்கை - உரையாணிப் பொன்னினாற்செய்த வேங்கை மரங்களும், அரவிந்த ராகம் கோங்கம் - பதுமராகத்தினாற்செய்த கோங்குமரங்களும், நீலம் சேண் உய்க்கும் பூகம் - நீலரத்னத்தினாற்செய்த ஆகாயத்தை யளாவிய பாக்கு மரங்களும், குருவிந்தம் சாலம்-குருவிந்தக்கல்லினாற் செய்த ஸாலவிருக்ஷங்களும், வெள்ளி தென்னம் - வெள்ளியினாற்செய்த தென்னமரங்களும், பாணி தென் பளிங்கு நாகம் - நீருள்ள அழகிய ஸ்படிகக்கல்லினாற்செய்த புன்னைமரங்களும், பவளம் பாடலம் - பவளத்தினாற்செய்த பாதிரி மரங்களும் (இருந்தன); எ - று.

93.—வான் உற நிவந்த செம் கேழ் மணி மரம் துவன்றி வான மீனொடு மலர்கள் தம்மின் வேற்றுமை தெரிதல் தேற்றா தேன் உகு சோலை நாப்பண்- ஆகாயத்தை யளாவ வுயர்ந்த செவ்வையான நிறமுள்ள நவரத்தின மயமான விருக்ஷங்கள் நெருங்கி நக்ஷத்திரங்களுக்கும் அவ்விருக்ஷங் களின் மலர்களுக் கும்பேதந் தெரியப்படாத தேனைச் சொரிகின்ற அச்சோலைநடுவில், செம்பொ ன்மண்டபத்துள் ஓர் பால் நிற அமளி சேர்ந்தான் பையுள் உற்று உயங்கி நைவான்-சுவர்ணமயமான ஒருமண்டபத்தில் வெண்மைநிறமுள்ள ஓர்மஞ்சத்தில் சேர்ந்தான் [படுத்தான்] காமவருத்தமுற்று மனம் வருந்திச் சரீரம் தளர்பவன் [இராவணன்], எ - று.

94.—கனிகளின் மலரின் வந்த கள் உண்டு களிகள் அன்ன - பழங்களி னின்றும் மலர்களினின்றும் பெருகிவந்த மதுவையுண்டமையால் மதுபானி கள் போன்ற, வனிதையர் மழலை இன் சொல் - ஸ்திரீகளுடைய மழலைச்சொ ற்போன்ற இனியசொற்களையுடைய, கிள்ளை உம் குயில் உம் வண்டு உம் இனி யன மிழற்றுகின்ற யாவை உம் - கிளிப்பிள்ளைகளும் குயில்களும் வண்டுக ளும் இனியனவாகிச் சப்திக்கின்ற மற்றயாவையும், இலங்கைவேந்தன் முனி யும் என்று அவிந்தவாய மூங்கையர்போன்ற - இலங்காதிபதி [இராவணன்] கோபிப்பா னென்று தணிந்த [மூடிய] வாயையுடையனவாகி ஊமைகள் போலிருந்தன, எ - று.—இராக்கால மாகையால் பட்சிகள் முதலிய யாவும் கூவாது சும்மாவிருந்தன என்பதாம். அன்ன கிள்ளை எனக்கூட்டுக.

95.—பருவத்தால் வாடை வந்த பசும் பனி - காலஸ்வபாவத்தினால் வா டைக் காற்று வீசவந்த குளிர்ந்த பனியானது, அநங்க பாணம் உருவி புக்கு ஒளித்தபுண்ணில் குளித்தலும்-மன்மதபாணமானது உருவிச்சென்றுஒளித்தபு ண்ணில் தாக்கினவுடனே, உளைந்து விம்மி - வருந்தித் தேம்பி, இருது யாது அடா என்று இயம்பினன்-(இப்போது) என்ன இருதுவென்றுசொன்னான் [கேட்டான்]; இயம்பலோடுஉம் வெருவிபோய் சிசிரம் நீங்கி வேனில் வந்து இறுத்தது - சொன்ன வளவில் பயந்து போய் சிசிரருது நீங்கி வஸந்தருது வந்து சேர்ந்தது, எ - று.

96.—வன் பணை மரம் உம் தீய மலைகள் உம் குளிர வாழும் மென் பனி எரிந்தது என்றால் வேனலை விளம்பல் ஆம் ஓ - வன்மையும் பருமனு முள்ள மரங்களும் தீயையுடையனவாகிய மலைகளும் குளிர்ச்சி யடையும்படி தங்கிய மெல்லிய பனிக்காலமே [சிசிரமே] அவனுக்கெரிந்த தென்றால் வேனி லின் [வஸந்தத்தின்] குணத்தைச் சொல்லக்கூடுமா? அன்பு எனும் விடம் உண்டாரை ஆற்றல் ஆம் மருந்து உம் உண்டோ - ஆசையென்கிற விஷத்தை யுண்டவரைத் தணிக்கத்தக்க மருந்துமுளதோ [இல்லை]; இன்பம் உம் துன்பம் தான்உம் உள்ளத்தோடு இயைந்தஅன்று ஏ - இன்பதுன்பங்கள் (இரண்டும்) மனதோடு பொருந்தியவை யல்லவா? [மனோவியாதிக்குமருந்தில்லை] எ - று.

97.—தன்மனத்து எழுந்த மையல் வேதனை - தன்மனதிலே தோன்றிய காமாவஸ்தையானது, மாதிரத்த இறுதி காறு உம் - திகாந்தத் தளவும், வெ

பம் செய்ய - விரகதாபத்தை யுண்டாக்க, (அதனோடு) வேனல்உம் வெதுப்பும்
காலை - வேனிற்காலமும் (இவனுடையஉடலை) வாட்டுகின்ற சமயத்தில்,இது
யாது - இது என்னபருவம் ? இங்கு இதனின் முன்னை சிசிரம் நன்று - இப்
போது இதைப் பார்க்கிலும் முந்திய சிசிரமே நன்றாயிற்று, (ஆதலின்) இத
னை நீக்கி கூதிர் ஆம் பருவம் தன்னை விரைவினில் கொணருதிர்என்றான் - இவ்
வேனிற் பருவத்தைப்போக்கி கூதிர்ப்பருவத்தை சீக்கிரங் கொண்டுவாருங்கள்
என்று சொன்னான் (இராவணன்), எ - று.—கொணருதிர்—கொணா - பகுதி.

98.—கூதிர் வந்து அடைந்த காலை - கூதிர்ப்பருவம் வந்து சேர்ந்தவளவி
ல், குவவு திண் தோள் கொதித்தன - திரண்ட பலமுள்ள தோள்கள் காமஜ்
வரத்தாற்கொதித்தன ; சீதம் உம் சுடும் ஓ - குளிர்ச்சியாகிய இதுவும்சுடுமோ
[சுடாது],(ஆகையால்) இது முன்னை சிசிரம் ஏ என்றான்-இப்பருவம் முந்திய
சிசிரஇருதுத்தான் என்றுசொன்னான் (இராவணன்) ; (அப்போது)ஆதியாய்
அருள் அலது இயற்ற அஞ்சும் அன்று ஏ என்ன - எங்கள் தலைவனே! உன்
னுடைய ஆக்கினை யில்லாததைச்செய்ய (எங்கள் மனம்) அஞ்சுமல்லவா என்
று பரிசாரகர் சொல்ல, யாது உம் இங்கு இருது ஆகாது - இப்போது எந்த
இருதுவும் கூடாது (ஆகையால்), யாவை உம் அகற்றும் என்றான் - எல்லா
இருதுக்களையும் நீக்குங்கள் என்று சொன்னான் (இராவணன்), எ - று.

99.—என்னல் உம் இருது எல்லாம் ஏகின - என்று சொன்னவளவில்
இருதுக்க ளெல்லாம் சென்றன ; யா உம் தம்தம் பன்ன அரும் பருவம்
செய்யா யோகிபோல் பற்று நீத்த - ஸகலப்பிராணிகளும் தத்தம்முடைய
சொல்லுதற்கரிய பருவங்களைச் செய்யாது யோகிகளைப்போல எல்லாப்பற்
றையும் விட்டன ; பின்னர் உம் உலகம் எல்லாம் பிணி முதல் பாசம் வீசி
துன்ன அரும் தவத்தின் எய்தும் துறக்கம்போல் தோன்றிற்று - மேலும்
உலகமுழுதும் வியாதி முதலிய பாசங்களை ஒழித்து சேர்தற்கரிய தவத்தி
னால் [தபோபலத்தினால்] அடையத்தக்க ஸ்வர்க்கம்போலக் காணப்பட்டது,
எ - று.

100.—கூலத்து ஆர் உலகம் எல்லாம் குளிர்ப்பொடு வெதுப்பு நீங்க-
சீர்க்கரையோடு பொருந்திய உலகமுழுதும் சீதோஷ்ணங்களை நீங்கியிருக்க
வும், தார் அரக்கன் நீல மேனி நெய் இன்றி எரிந்தது - மாலையையணிந்த
ராவணனுடைய கறுத்தவுடம்பானது நெய்யில்லாமலே யெரிந்தது [இருது
க்களெல்லாம் தம்செயலற்றும் இராவணன் விரகதாபம் நீங்கவில்லை என்
றபடி] ; காலத்தால் ஆவது ஒன்றோ ! - இவ்விஷயத்தில் இருதுக்களா
லே ஆவது ஓர் காரிய முண்டோ ? காமத்தால் கனலும் வெம் தீ - காம
த்தினால் மூளுகின்ற கொடியதீயானது, சீலத்தால் அழிவது அன்றி செய்ய
த்தான் ஆவது உண்டோ - நல்லொழுக்கத்தினால் [மனத்தூய்மையால்] அவி
யத்தக்கதே யல்லாமல் வேறெதனாலும் அதை யவிக்க முடியுமா [முடி
யாது], எ - று.

101.—பாரம் உண்டு எழுந்த மேகம் - நீருண்டெழுந்த மேகமும், தாம

ளாவளையம் - தாமரை இதழ்களும், சாருசாரம் உண்டு இருந்த சீத சந்தனம் - பலவகை வாசனைத்திரவியங்களைக் கொண்டிருந்த குளிர்ச்சிபொருந்திய சந்தனமும் [கலவைச்சாந்தும்], தளிர் - இளந்தளிர்களும், மென்தாது ஓடு - மிருதுவாகிய மகரந்தங்களும், ஆரம் - முக்தாஹாரங்களும், உண்டு இருந்தும் - அணிந்திருந்தும், சிந்தை அயர்கின்றான் - மனம் வருந்துகின்றவன் [இராவணன்], அயல் நின்றாரை - அருகிலிருந்தவர்களை (நோக்கி), ஈரம் உண்டு என்பர் ஓடி இந்துவை கொணர்மின் என்றான் - குளிர்ச்சியாயிருக்கும் என்று சொல்லுவார்கள் (ஆகையால்) விரைவிற் சென்று சந்திரனைக் கொண்டு வாருங்கள் என்று சொன்னான், எ - று.

102.—வெம் சினத்து அரக்கன் ஆண்ட வியன் நகர் மீது போதும் நெஞ்சிலன் ஒதுங்குகின்ற நிறை மதியோனை நோக்கி - வெவ்விய கோபத்தையுடைய அரக்கனானவன் [இராவணன்] ஆட்சி செலுத்திய பெருமைபொருந்திய நகரத்துக்கு மேலே [லங்காநகரத்துக்கு மேலே] செல்லத்தக்க மனோதைரியமில்லாதவனாய் ஒரு புறமாய்ச் செல்லுகின்ற நிறைந்தகலைகளையுடைய சந்திரனைப் பார்த்து, அரசன் நின்னை அழைத்தனன் - அரசன் [இராவணன்] உன்னைக் கூப்பிட்டான், அஞ்சலை வருதி என்ன - பயப்படாது வரக்கடவாய் என்று (அயல் நின்றோர் சென்று) சொல்ல, அ சந்திரன் சஞ்சலம் துறந்து உதிக்கல் உற்றான் - அந்தச் சந்திரனானவன் மனக்கவலை நீங்கிப் பிரகாசிக்கத் தொடங்கினான், எ - று.

103.—உடைந்து வயிரம் உற்று சென்றோர் - (பகைவற்குத்) தோற்று (தருணம் நேரும்போது அவனை வருத்த வேண்டி மனதில்) வயிரங்கொண்டு (ஓடிப்) போனவர்கள், செயிர் உற சலந்தது ஆண்டு ஓர் தெய்வ வந்து உற்றபோது - (அப்பகைவற்கு) ஊனம் மிகப்பொருந்தியதாகிய ஓர் துன்பம் நேரிட்டபோது, வலியவன் செல்லும் ஆ போல் - அப்பகைவன்மேற் செல்வது போல, உயிர் தெற காலன் என்பான் ஒத்தனன் - (இராவணனால்) முன்பு மனம் வருந்தி யோடிப்போன சந்திரனானவன் (அவ்விராவணனது) உயிரை வருத்த யமனை யொத்தவனாகி, அயிர் உற கலந்த நல் நீர் ஆழி நின்று ஆழி நீத்து உதயம் செய்தான் - சிறுமணல் மிகவும் பொருந்திய நல்ல நீரையுடைய சமுத்திரத்திலிருந்து அந்தச்சமுத்திரத்தைக் கடந்து உதயமானான், எ - று.

104.—பராவ அரு கதிர்கள் எங்கும் பரப்பி மீ படர்ந்து - சொல்லுதற்கரிய (சீத) கிரணங்களை எவ்விடத்தும் [பத்துத்திசையிலும்] பரவச் செய்து (அவ்விலங்கா) பட்டணத்தின்மேலே சென்று, வானில் தராதலத்து எவர் உம் பேணா அவனை ஏ சலிக்கும் நீரால் - சுவர்க்கலோகத்திலும் பூலோகத்திலும் உள்ள யாவரும் விரும்பாத அவனொருவனையே [இராவணனையே] வருத்துகின்ற தன்மையால், அரா அணை துயிலும் அண்ணல் காலம் ஓர்ந்து அறம் நோக்கி இராவணன் உயிர்மேல் உய்த்த திகிரி உம் என்னல் ஆனான் - பாம்பணையிற் பள்ளி கொள்ளும் பெருமையிற் சிறந்தோன் [ஸ்ரீமந்நாராயணன்] கால மறிந்து சமயம்பார்த்து இராவணனுடைய பிராணன்மேற்செலுத்திய சக்கராயுதமென்று சொல்லத்தக்கவனானான் (அச்சந்திரன்), எ-று.

105.—அருகு உறு பாலின் வேலை அமுது எலாம் அளைந்து வாரி பருகி னன் பரந்து பாய்ந்த நிலா சுடர் பனி மென் கற்றை - தன்னருகிலுள்ள பாற் கடலின் அமிர்தத்தை யெல்லாம் அளைந்து வாரியுண்டு பரவிச்சென்ற சந்திர கிரணங்களுடைய குளிர்ந்த மெதுவாகிய ஸமூகமானது, செரி உறு புருவம் செம் கண் அரக்கற்கு - செரித்தபுருவங்களையும் சிவந்த கண்களையுமுடையஅ ரக்கனுக்கு [இராவணனுக்கு], நெருப்பின் நாப்பண் உருகிய வெள்ளி அள்ளி வீசினால் ஒத்தது - தீ நடுவே (நீர் போல்) உருகிய வெள்ளியை வாரியிறைத்தா லதை யொத்திருந்தது, எ - று.

106.—மின் நிலம் திரிந்தது அன்ன விழு நிலா - மின்னலானதுபூமியில் வந்து திரிந்து கொண்டிருந்ததை யொத்த பெருமை தங்கிய நிலவானது, செந்நெல் அம் கழனி சூழ்ந்த மிதிலை நாடன் திருமகள் செவ்வி கேளா நல் நலம் தொலைந்து சோரும் அரக்கனை - செம்பாப் பயிருள்ள அழகிய கழனி கள் சூழ்ந்த மிதிலை நாட்டரசனுடைய [ஜனகமஹாராஜாவினுடைய] செல்வ ப்புத்திரியினது [சீதையினது] வடிவழகைக் கேட்டு தனது நல்ல பெருமை கெட்டுவாடுகின்ற அரக்கனை [இராவணனை], நாள் உம் தோலா துன்னலன் ஒருவன் பெற்ற புகழ் என சுட்டது - ஒருபோதும் தோல்வியடையாத சத் துருவொருவன் பெற்ற கீர்த்திபோலே சுட்டது, எ - று.

107.—கரும் கழல் காலன் அஞ்சும் காவலன் - (அப்போது) பெருமை பொருந்திய வீரகண்டை யணிந்த யமனும் அஞ்சத்தக்க அரசனானவன் [இரா வணனானவன்], கருத்து நோக்கி தரும் கதிர் சீத யாக்கை சந்திரன் தருதிர் என்ன - எனது கருத்தறிந்து குளிர்ச்சியைத் தரத்தக்க கிரணங்களோடுகூடி ய குளிர்ந்ததேகத்தையுடைய சந்திரனை யழைத்துக்கொண்டுவந்து தாருங்கள் என்ன, முருங்கிய தணலின் மூரி விடத்தினை முகக்கும் சீற்றத்து அரும் கதிர் அருக்கன் தன்னை யார் அழைத்தீர்கள் என்றான் - நன்றாய்க்காய்ந்த தணலை யும் பலத்த விஷத்தையும் அள்ளி வீசுகின்ற கோபத்தையுடைய சூரியனை யார் அழைத்துக்கொண்டு வந்தீர்கள் என்று சொன்னான், எ - று.—காவலன் என்றான் என்க.

108.—அ வழி சிலதர் அஞ்சி - அப்பொழுது பரிசாரகர்கள் பயந்து, ஆதியாய் - (எங்கள்) தலைவனே! அருள் இல்லாரை இ வழி தருதும் என்ப து இயம்பல் ஆம் இயல்பிற்று அன்று - உன் கட்டளையில்லாதவர்களை இவ் விடத்தில் கொண்டுவருவோமென்பது சொல்லத்தக்க தன்மையையுடைய தல்ல; செவ்வழி கதிரோன் என்று உம் தேரின்மேல் அன்றி வாரான் - சிவ ந்த காந்தியுள்ள சூரியன் எப்போதும் தேரின்மேல் அன்றி வரமாட்டான்; திங்கள் வெவ் வழித்து எனின் உம் விமானத்தின் மேலது என்றார் - சந்திர ன்கொடூரமானதாயினும் விமானத்தின்மேலிருக்கிறது என்றுசொன்னார்கள், எ - று.—சூரியன் தேரின்மேலும் சந்திரன் விமானத்தின்மேலும் எதிச்சஞ்ச ரிக்கிறார்கள் என்பது புராணஸித்தம்.

109.—உடுபதியே - சந்திரனே! தேயாநின்றாய் - உடல் தேய்கிறாய்!

மெய் வெளுத்தாய் - தேகம் வெளுத்திருக்கிறாய் ; உள்ளம் கறுத்தாய் - அகம் கறுத்திருக்கிறாய் ; நிலை திரிந்து காயாநின்றாய் - உன்குணம்மாறுபட்டு எரிகிறாய் ; (ஆதலால்), ஒரு நீ உம் - (என்னைப்போல்) நீயும், கண்டார் சொல்ல கேட்டாய் ஓ - (அச்சீதையைப்) பார்த்தவர்கள் (அவள் வடிவழகை) எடுத்துச் சொல்லக் கேள்விப்பட்டாயோ? (நீயும் இங்ஙனமாயின்), பாயாநின்ற மலர் வாளி பறியாநின்றார் இன்மையால் ஓயாநின்றேன் - (என்னகத்தில் வந்து) அழுந்தித் தைக்கிற புஷ்பபாணங்களை [மன்மத பாணங்களை] பிடுங்குகிறவர்கள் இல்லாமையினாலே வருந்துகின்ற என்னுடைய, உயிர் காத்தற்கு உரியார் யாவர் - பிராணனைக் காப்பாற்றுவதற் குரியவர்கள் யாரிருக்கிறார்கள் [ஒருவருமில்லையே], எ - று.

110.—(ஓ சந்திரனே!), என் ஆர் உயிர்க்கு கூற்று ஆய் நின்ற குல சனகி குவளை மலர்ந்த தாமரைக்கு தோற்றாய் - எனது அரிய வுயிருக்கு யமனாகிநின்ற நற்குடியிற் பிறந்த ஜானகியினுடைய குவளை மலர்கள் [குவளைமலர்கள்போன்ற கண்கள்] மலரப்பெற்ற தாமரைமலருக்கு [தாமரைமலர் போன்ற முகத்துக்கு] நீ தோல்வியடைந்தாய் ; (அதனால்) உள்ளம்கறுத்தாய் அகம் கரிந்தாய் [களங்கத்தோடு கூடியிருக்கிறாய் என்றபடி]; மெலிந்தாய் (நாளுக்கு நாள்) மெலிவடைந்தாய் [இது கிருஷ்ணபக்ஷத்துச் சந்திரன்கலை தேய்வைக்குறித்தது], வெதும்ப தொடங்கினாய் - வெப்பம் கொள்ளத்தொடங்கினாய் ; மாற்றார் செல்வம் கண்டு அழிந்தால் வெற்றி ஆக வற்று ஆம்ஓ - பகைவர் செல்வங்கண்டு மனமழிந்தால் அது ஒருவர்க்கு ஜயமாகத்தக்க வன்மையையுடைய தாகுமா, ஆற்றார் ஆகில் தம்மைகொண்டு அடங்கார் ஓ - ஒருவர் பிறர்செல்வங்கண்டு பொறாராயினும் தம்மறிவைக்கொண்டாவது அடங்கமாட்டார்களா, எ - று.

111.—என்ன பன்னி இடர் உழவா - என்று பல படியாகப்பேசித் துன்புற்று, இரவோடு இவனை கொண்டு அகற்றி - இராத்திரியோடு இச்சந்திரனைநீக்கி, முன்னை பகல் உம் பகலோன் உம் வருக என்றான் - முன்னிருந்த பகற் பொழுதும் சூரியனும் வரட்டும் என்று சொன்னான் (இராவணன்) ; மொழியா முன் உன்னற்கு அரிய உடுபதி உம் இரவு உம் ஒழிந்த - (அப்படியவன் சொல்லிச்) சொல்லாததற்கு முன்னமே நினைத்தற்கரிய சந்திரனும் இராப்பொழுதும் நீங்கின ; (பின்பு), பன்னற்கு அரிய பகலவன் உம் பகல் உம் ஒரு நொடியில் வந்து பரந்த - (புகழ்ந்து) பேசுவதற் கரிய சூரியனும் பகற்பொழுதும் ஒருநொடிப் பொழுதில்வந்து வியாபித்தன, எ - று.

112.—அருக்கன் எய்த - சூரியன் உதிக்க, அவிர் செம் பொன் உருக்கி அனைய கிதிர் பாய் - பிரகாசிக்கின்ற செம் பொன்னை உருக்கியதை யொத்த அதனுடைய கிரணங்கள் பரவியதனால், உயர் கமலம் - புஷ்பங்களிலுயர்ந்த செந்தாமரையானது, இருக்கின் மொழியார் எரி முகத்தின் ஈந்த நெய்யின் அனல் போல் விரிந்தது - ருக்வேத பாடகர்களாகிய ஹோதாக்கள் என்னும் ருத்துவிக்குகள் அக்னிமுகத்திலே ஆஹுதி செய்த நெய்யினாலே ஜ்வாலை பரவியதுபோல மலர்ந்தது ; சேது ஆம்பல் - செவ்வல்லி மலர்கள், அமை

ந்து அடங்கி வாழா - உள்ளதில் திருப்தியடைந்து அடக்கமாய் வாழாமல், அடாத பொருள் எய்தி செருக்கி - தகாதபொருளைச் சம்பாதித்து கெர்வித்து, இடை ஏ திரு இழந்த சிறியோர்போன்ற - இடையே அச்செல்வத்தையிழந்த அற்பரையொத்தன [அடங்கிக்குவிந்தன], எ - று.—கமலம், சாதியொருமை. புஷ்பங்களில் தாமரை உயர்ந்த தென்பதை,—

"பூவெனப்படுவது பொறிவாழ்பூவே" என்பதனுலும்;

" பூவிற்குத் தாமரையே பொன்னுக்குச் சாம்புனதம்
ஆவிற் கருமுனியா யானைக் கமரரும்பல்
தேவிற் றிருமா லெனச்சிறந்த தென்பவே
பாவிற்கு வள்ளுவர்வெண் பா"

என்னும் கவிசாகரப் பெருந்தேவனுர் செய்யுளானுமறிக.

ருத்து விக்குகள்=யாகஞ்செய்விப்போர்.

113.—அல் ஆண்டான் - இரவுக் கதிபதியாகிய சந்திரன், நாணி-வெட்கி, நின்ற ஒளி மழுங்கி - நிலைபெற்ற காந்தி மழுங்கி, நடுங்காநின்ற உடம்பினன் ஆய் - நடுங்குகின்ற உடம்பையுடைய வனுகி, சேணினின்று புறம் சாய்ந்து-நடுவானத்திருந்து புறஞ்சாய்ந்து, கங்குல் தாரம் பின் செல்ல - இரவாகிய மனைவி பின்தொடர, பூணின் வெய்யோன் ஒரு திசைஏ புகுதபோவான்-(வட்டமாகிய) ஆபரணம் போன்ற சூரியன் ஒரு திக்கிலே யுதிக்கும்படிவர, புகழ் வேந்தர் ஆணை செல்ல நிலை அழிந்த அரசர் போன்முன் - புகழ்பெற்ற அரசரது ஆக்கினை நடக்க தம்நிலையழிந்த அரசரை [பராஜிதரானவரசரை] யொத்தான்; எ - று.—ஆணை - ஆஜ்ஞா சப்த பவம்.

114.—மணந்த பேர் அன்பரை மலரின் சேக்கையுள் புணர்ந்து - கலியாணஞ்செய்த மிக்ககாதலையுடைய தங்கணவரை புஷ்பசயனத்தில் சேர்ந்து, அவரிடை ஒரு வெகுளி பொங்கலால் - அக்காயகரிடத்துத் தமக்கு ஒருகோபமுண்டானதனுல், கனவின் உம் ஊடல் தீர்ந்திலர் கனம் குழை மகளிர்கள்-கனவிலும் ஊடல் தீரப்பெருதவராகிய பலவாய்த்திரண்ட காதணிகளை யணிந்த ஸ்திரீகள் [குலஸ்திரீகள்], கங்குல் நீங்கிட உணர்ந்திலர் - இரவுநீங்கவும் தூக்கம் தெளியப் பெருதவரா யிருந்தார்கள், எ - று.—அகாலத்தில் பொழுதுபுலர்த்தமையின் இவர்களதையுணரா துறங்கிக்கிடந்தன ரெனவும், யதாகாலத்தில் பொழுதுபுலர்ந்தா லிவர்க ளவ்வாறுறங்கிக் கடவாரெனவுங் கூறியதாம்.

115.—தலைவர் நீங்கலால் - தங்கணவர் தம்மை விட்டுப் பிரிந்ததினுல், கொள்ளையின் அலர் தரு குவளை நாள் மலர் கள் உகுவன என கலுழும் கண்ணினுர் - மிகுதியாக மலர்ந்த புதிய நீலோற் பலமலர்களிலிருந்து தேன்துளிகள் சிந்துவனபோல நீர்த்துளிகள் சிந்தப்பெற்ற கண்களையுடையவர்களும், தள்ளுறும் உயிரினர்-அலைகின்ற பிராணனை யுடையவர்களுமாகிய ஸ்திரீகள், கள் இரவிடை உறும் நடுக்கம் நீங்கலர் - பாதியிராத்திரியில் பொருந்திய மெய்விதிர்ப்பு நீங்கப் பெருதவர்களாகி யிருந்தார்கள், எ - று.

116.—அணை மலர் சேக்கையுள் ஆடல் தீர்ந்தனர் - (மெத்தென்ற)

பஞ்சணையையும் (காம்பரிந்த) மலர்களையு முடைய சயனத்திலாடத்தில் சரசங்களைச்செய்து முடித்தவர்களாய், பணைகளை தழுவிய பவளவல்லி போல் இன் உயிர் துணைவனை இணைமலர் கைகளின் இறுக தழுவினர்-பருத்தகிளைகளைச்சுற்றியபவளக்கொடிபோல தமதுஇனிய பிராணநாயகனை இரண்டாகியபூப்போன்ற கைகளினாலே அழுந்தக்கட்டியணைத்துக்கொண்டு, சிலர்துயில்கின்றார்-சிலஸ்திரீகள் தூங்கினார்கள், எ-று. சேக்கை-படுக்கப்படுவது, சே-பகுதி, கு-சாரியை, ககரத்தோற்றமும் உகரக்கேடும் சந்தி, ஐ-செயப்படுபொருள்விகுதி.

117.—தெளிவு இல இன் துயில் விளையும் சேக்கையுள் களிகளை நிகர்த்தன களி நல் யானை - தெளிவிலவாகி இனியதூக்கமானது [காட நித்திரையானது] உண்டாகின்ற படுக்கையிலே (படுத்துத்தூங்குகின்ற) கட்குடியரை நிகர்த்தனவாகிய மதவெறியை மிகுதியாகவுடைய யானைகள், அளிஇனம்கடம்தொறும் ஆர்ப்ப - வண்டின் கூட்டங்கள் மதஸ்தானங்கள்தோறும் சப்திக்கவும், ஆய் கதிர் ஒளிபட - சூரியகாந்தி தம்மேற்படவும், உணர்ந்தில உறங்குகின்றன-கண்விழியாதனவாகித் தூங்குகின்றன, எ - று.

118.—அரும் துறை நிரம்பிய உயிரின் அன்பரை பிரிந்து உறைதரும் குல பேதைமாரின் - அருமையாகிய (அகப்பொருட்) துறைகளில் [ரதிரஹஸ்யங்களில்] சமர்த்தரான தம் பிராணநாயகரைப் பிரிந்து (தம்முயிர் நிற்க ஒளி யிழந்து) வஸிக்கின்ற குலஸ்திரீகளைப்போல, விரிந்து உறை துறை தொறு உம் - விசாலமாயிருக்கின்ற (மாளிகைகளின்) இடங்கள் தோறுமுள்ள, விளக்கம் யாவை உம் எரிந்து இழுது அஃகல ஒளி இழந்தன - தீபங்களெல்லாம் எரிந்து நெய் குறையாதனவாய் காந்தியை இழந்து நின்றன,எ-று.

119.—வைகறை மலரும் மா மலர் - விடியற்காலத்தில் மலருகின்ற பெருமைபொருந்திய புட்பங்கள், புனைந்து இதழ் உரிஞ்சுறு பொழுது புல்லி உம் வனைந்தில - அலங்கரித்து இதழ்கள்விரியும் காலம் நேர்ந்தும் அலங்காரஞ்செய்யாதனவாய் [மலராமல்], நனந்தலை அமளியில் துயிலும் நங்கைமார்-சயனத்தினடுவில் நித்திரைசெய்கின்ற பெண்களது, அனந்தரின் நெடும் கணோடு ஒத்த - நித்திரையையுடைய விசாலமான நேத்திரங்களுக்குச் சமானமாயிருந்தன ; எ - று.—வைகறை = விடியல், வைகு அறை எனப்பிரித்து 'அற்றை நாட்பொழுதுகழிந்தறுதல்' எனப்பொருள்கொள்க. வைகறை= வைகல்=துயிலுதல், அதுவிகாரத்தால் வைகு எனநின்றது, அஃது அற்றல்=அறுதல் அறையாயிற்று, 'பொறியறை' என்றாற்போல ; இது தொழிலாகு பெயர் எனக்கோடலுமொன்று.

120.—நிச்சயம் பகலும் - உண்மையாகப் பகலாகியும், தம் இமைகள் நீக்கிலர் - தமது இமைகளைத் திறக்காதவராய், பிச்சை உம் இடுதும் என்று உணர்வு பேணலர் - (யாசகர்க்குப்) பிச்சை கொடுப்போமென்று கண்விழிப்பை விரும்பாதவராய், இச்சையில் துயில்வதற்கு யாவர் கண்கள் உம்- இஷ்டப்படி தூங்குவதனால் எல்லாருடைய கண்களும், வச்சையர் நெடுமனைவாயில் ஆன - லோபிகளுடைய பெரிய வீடுகளின் (தலை) வாயிலுக்குச் சமானமாயின, எ - று.

[தொடர்ச்சி.]

கிஷ்கிந்தாகாண்டம்.

பம்பைப்படலம்.

[சஅ-வது பக்கத்தின் தொடர்ச்சி.]

15.—தான் - தான், உயிர் உற - (உடலேயன்றி) உயிரும் ஒன்றுபடும்படி, தனி - வேற்றுமை யற, தழுவும் பேடையை - காடாலிங்கனஞ்செய்யும் பெண்ணன்னத்தை, ஊன் உயிர் பிரிந்த என பிரிந்த - உடலினின்றும் உயிர்பிரிந்ததுபோல் பிரிந்த, ஓதிமம் - (ஆண்) அன்னமானது, வான் - சுவர்க்கத்தினின்றும் வருகிற, அரமகளிர்தம் - தெய்வப்பெண்களுடைய, வயங்கு - விளங்குகின்ற, நூபுரத்து - காற்சிலம்புகளின், தேன்உகு - தேன்சொட்டுகின்ற, மழலையை - குதலைச்சொல்லை [இனிய வோசையை], செவியின் ஏற்பது-காதிற்கொள்ளப்பெற்றது, எ - று.

16.—ஈறு இடல் அரிய - முடிவிடக்கூடாத, மால் - பெரிய, வரைநின்று - மலைகளிலிருந்து, ஈர்த்து - இழுத்துக்கொண்டு, இழி - பெருகுகின்ற, விரை - வாசனையுள்ள, ஆறு இடு - ஆறுகளாலிடப்பட்ட, அகில் ஆரம் ஆதி - அகிற்கட்டை சந்தனக்கட்டை முதலியவாக, ஊறிட - அந்நீரில் ஊறுவதால், [உரைக்கப்பட்டுவருதலால்], ஒள் நகர் - ஒளிதங்கிய நகரங்களில் [செல்வமிகுந்த நகரங்களில்], உரைத்த - அரைத்த, ஒள் - ஒள்ளிய [வாசனை சேர்த்த], தள சேறு இடு - சாந்தின்குழம்பிடப்பட்ட, பரணியின் - செப்புப்போலே, திகழும் சேரது - விளங்கும் நேர்மையையுடையது ; எ - று—"பாணியின்" எனப் பாடங்கொண்டு நீரைப்போல எனவுமுரைக்கலாம்.

17.— (அப்பொய்கையில்), நவ்வி நோக்கியர் - மான் நோக்குப்போன்ற நோக்கையுடைய பெண்களது, இதழ் நிகர் - இதழோடொத்த, குமுதத்து நறும் தேன் - குமுதங்களின் மணமுள்ள மதுவை, வவ்வும் மகரம் - கிரகிக்கின்ற மகரமீன்கள், (நவ்வி நோக்கியர் இதழ் நறும் தேன் வவ்வும்) மாந்தரின் - அம்மான் விழியாரது நல்ல அதரா மிருதத்தை விரும்புகின்ற ஆடவர்போல், களி மயக்குஉறுவன - களிப்பினால் மயங்குவன ; கரண்டம்-நீர்க்காக்கைகள், எவ்வம் நீங்கிய - குற்றமற்ற, பிறப்பினோடு இறப்புஇவை என்ன - பிறப்பும் இறப்பும் இப்படியே (உயிர்களுக்கு மாறி மாறி வருகின்றன) என்று தெரிவிப்பனபோல, கவ்வும் மீனொடு - வாயிற் கவ்விய மீன்களோடு, முழுகுவ எழுவன - முழுகிக்கொண்டும் எழுந்து கொண்டுமிருக்கின்றன, எ - று. —மாந்தர்-நித்தியபதுவசனம். குமுதம் - அல்லி. அப்பொய்கையில் என்பது வருவித்துரைக்கப்பட்டது. நீர்க்காக்கையானது பலகால் மூழ்கிக் கிளம்புகையிலும் தன் வாயிற் கவ்வியதை நெகிழ விடாததுபோல அறிவுடையார் கருமவசத்தால் மாறிமாறிப் பலபிறப்பும்பிறக்க நேரினும் தமது மெய்ஞ்ஞானத்தைக் கைசோர விடார் என்பது தோன்ற "எவ்வம் நீங்கியபிறப்பினோடிறப்பு" என்றார். 'நவ்வி' - முதலாகுபெயர். 'மகரம்' - பால்பகாவஃறிணைப் பெயர்.

18.—கவள யானை அன்னாற்கு - கவளத்தைக் கொள்ளுகின்ற யானையையொத்த ஸ்ரீராமபிரானுக்கு, அந்த கடி நறும் கமலத்தவளை சகிலம் - வாசனைபொருந்திய நல்ல தாமரைமலரில் உள்ள அந்த இலக்குமியை [சீதையை] தேடிக் கொடுக்குந் திறமற்றோம்; (ஆயினும்) ஆவது செய்தும் என்று அருளி - நம்மாலியன்றதை [உபகாரங்களை] செய்வோமென்று இரங்கி, திவள - துவளும்படியாக, அன்னங்கள் - அன்னப்பறவைகள், திருநடைகாட்டுவ - அழகிய நடையை [அல்லது அச்சீதாப்பிராட்டியாரின்நடையழகைக்] காட்டாநிற்கும்; குவளை செம் கண் காட்டுவ - நீலோற்பலமலர்கள் செவ்வியகண்ணழகைக் காட்டாநிற்கும்; குமுதம் துவர் இதழ் காட்டுவ - செவ்வல்லிமலர்கள் பவளம்போற்சிவந்த அதரத்தினழகைக் காட்டாநிற்கும்; எ - று.—அதரம்=கீழுதடு.

19.—செய் கை அன்னங்கள் ஏந்திய சேடியர் என்ன - அழகிய கையினிடத்திலே அன்னங்களை யேந்திய தோழிப் பெண்களைப்போல், பொய்கை அன்னங்கள் ஏந்திய பூங்கொம்பர் பொலிய - அப்பொய்கையில் வாழுமன்னங்களை யேந்திய அழகிய (கயப்பூக்) கொடிகள் விளங்காநிற்க, வான் அரமகளிர் - பெருமைபொருந்திய தெய்வப் பெண்கள், பெய் கலன்களின் இலங்கு ஒளி - அணியப்பெற்ற ஆபரணங்களினது விளங்குகின்ற காந்தியானது, மருங்கொடு பிறழ - இடையோடுமின்ன, வைகலும் புனல் குடைபவர் - நாடோறும் ஜலக்கிரீடை செய்பவர் (ஆவர்) [ஜலக்கிரீடையாடா நிற்பர்]; எ - று.—‘ஆவர்’ என ஒருவினை வருவித்து முடிக்க.

20.—பொங்கி ஆலும் மீன் இனம் - சந்தோஷித்துத் துள்ளுகின்ற மீன் கூட்டங்கள், வஞ்சி - கொடிகளையுடைய [கொடிகள் படர்ந்த], கூலம் - சுனையிலுள்ள, மாமரத்து - மாமரங்களில், இரும் சிறை புலர்த்துவ குரண்டம் - பெரிய சிறகுகளை யுலர்த்திக்கொள்வனவாகிய கொக்குகள், ஏலும் நீர் - (அப்பொய்கையில்) பொருந்திய தீர்த்தத்தில், இடை இடை - நடு நடுவே, நிழல் எறித்தலின் - தந்நிழலை வீசுதலாலே [பிரதி பிம்பங்காட்டலால்], படிகம் போலும் வார் புனல் புகுந்து உள ஆம் என - ஸ்படிகம் போன்ற [நிர்மலமாய்த் தெளிந்த] மிகுந்த அந்த தீர்த்தத்திலே பிரவேசித்திருக்கின்றனவென்று நினைத்து, வலம்வர அஞ்சின - ஸஞ்சரிக்கப்பயந்தன, எ - று.—அலம் வர எனப்பிரித்தாலும் இதுவேபொருளாம்.

21.—அங்கு - அத்தடாகத்தில், ஓர் பாகத்தில் - ஒருபக்கத்திலே, அஞ்சன மணி நிழல் அடைய - நீல ரத்தினங்களின் சாயை பரவுவதனாலும்; பங்கு பெற்று ஒளிர் பதுமராகத்து ஒளி பரப்ப - (மற்றொருபக்கத்தில்) பிளவுபட்ட பதுமராகக்கற்களின் காந்தி வியாபிப்பதனாலும், கங்குல் உம் பகல் உம் என - இரவும் பகலும் போலே, பொலிவு எய்து சுனைய வாளம் - விளங்குகின்ற சுனையினிடத்தவாகிய சக்கிரவாளபக்ஷிகள், மங்கைமார் தட முலை என பொலிவ - யுவதிகளது அடிபரந்த ஸ்தனங்களைப் போலே விளங்குவன, எ - று.

22.—வலி நடத்திய வாள் என - பலத்தால்வீசிய வாளாயுதங்களைப் போல, வாளைகள் பாய - வாளைமீன்கள்பாய, நிலை நடத்தியதிரைதோறும்-

மேன் மேலும் செல்லுவனவாகிய அலைகளிலெல்லாம், உருள்வன நீர்நாய் - உருள்வனவாகிய நீர்நாய்கள், கலி நடை கழை கண்ணுளர் என - சதங்கையின் ஒலியையுடைய நடையோடுகூடிய கழைக்கூத்தனைப்போலே, நடம் கவின - நடனஞ்செய்ய, பொலிவு உடைத்து என - (அந்நடனம்) நன்றாயிருக்கிறதென்று, தேனாகள் புகழ்வன போலும் - தவளைகள் புகழ்வனவற்றையொத்திருக்கின்றன, எ - று.

23.—அன்னது ஆகிய அகல் புனல் பொய்கையை அணுகி - அப்படிப்பட்டதாகிய விரிந்த நீரையுடைய தடாகத்தைச் சேர்ந்து, கன்னி அன்னம் உம் கமலம் உம் முதலிய கண்டான் - இளமைபொருந்திய அன்னப்புட்களும் தாமரை மலர்களும் முதலியவற்றைக்கண்டு, தன்னின் நீங்கிய தளிரியற்கு உருகினன் - தன்னைப் பிரிந்த துளிர்போலும் மேனியை யுடையவள் [சீதை] பொருட்டு உடலுருகி, தளர்வான் - மனந்தளர்பவன் [ஸ்ரீராமன்], உன்னும் நல் உணர்வு ஒடுங்கிட - (நன்மைதீமைகளை) நினைத்தற்குரிய பகுத்தறிவானது அடங்க, புலம்பிடல் உற்றான் - புலம்பத் தொடங்கினான், எ - று.—அன்னது- குறிப்புவினையாலணையும்பெயர். ‘கன்னி’ - இளமையை யுணர்த்தும்போது உரிச்சொல், இளம்பெண்ணை யுணர்த்தும்போது கந்யா என்னும் ஆரியந் திரிந்த பெயர்ச்சொல்.

24.—வரி ஆர் மணி கால் வாளமே - இரேகைகள் பொருந்திய அழகிய கால்களையுடைய சக்ரவாளங்களே, மட அன்னங்காள் - இளமையான அன்னங்களே, எனைநீங்க தரியாள் நடந்தாள் - என்னைப்பிரியப்பொறாதவளாகிய சீதை சென்றாள், இல்லள் எல் - அவள் என்னிடத்தில்லாதவளாயின், தளர்ந்த போது உம் - நான் வாடின ஸமயத்திலும், தகவு எ ஒ - (நீங்களிப்படி யிரங்காதிருப்பது) தகுதிதானோ, எரியாநின்ற ஆர் உயிருக்கு இரங்கினால் ஈது இசை அன்று ஒ - (பிரிவாற்றாமையால்) வருந்துகின்ற எனது அரிய வுயிருக்கு நீங்கள் இரக்கஞ்செய்தால் இது வுங்களுக்குக் கீர்த்தியல்லவா, பிரியாது இருந்தேற்கு ஒரு மாற்றம் பேசில் பெரிது பூசல் ஆம் ஒ - (இதுவரையில் ஒருகாலும் சானகியை) பிரியாதிருந்த எனக்கு ஒருவார்த்தை சொன்னால் (அதனால் உங்களுக்கு) பெரிதானவிரோதம் உண்டாகுமோ, எ - று.

25.—வண்ணம் - அழகிய, நறும் தாமரை மலர் உம் - வாசனைபொருந்திய தாமரைப்பூக்களையும், வாசம் நாள் குவளை மலர் உம் - வாசனையையும் புதுமையையுமுடைய நெய்தற் பூக்களையும், புண்ணின் எரியும் ஒரு நெஞ்சம் - (சீதையைப்பிரிந்து) புண்போலெரிகின்ற தனிமையான என் மனதிற்கு, பொதியும் மருந்தின் தரும் பொய்காய் - கவசம் பண்ணுகின்ற மருந்தைப் போலக் காட்டுகின்ற [மலர்ந்திருக்கின்ற] புஷ்கரிணியே, கண் உம் முகம் உம் காட்டுவாய் - (சானகியின்) கண்ணையுமுகத்தையுங் காட்டுகின்ற நீ, வடிவு உம் ஒரு கால் காட்டாய் ஒ - அவள் உருவத்தையும் ஒருதரம் காட்டமாட்டாயோ; ஒன்றும் என்னில் அஃது உதவாது உலோபினர் உம் உய்ந்தார் ஒ - (தம்மால்) இயன்றதாயின் அவ்வியன்ற பொருளைக் கொடாமேல் லாபம் செய்தவர்களும் உலகத்திற் கடைத்தேறினார்களா, எ-று.

26.—விரிந்த குவளை - மலர்ந்த குவளை மலர்களும், சேதாம்பல் - செவ்வல்லி மலர்களும், விரை மென் கமலம் - வாசனை யுள்ள மிருதுவான தாமரைமலர்களும், கொடி வள்ளை - கொடியோடுகூடிய வள்ளை யிலைகளும், தரங்கம் - அலைகளும், கெண்டை - சேல்மீன்களும், வரால் - வரால் மீன்களும், ஆமை - ஆமைகளும், என்ற இ தகைய தமை நோக்கி - என்று சொல்லப்பட்ட இத்தன்மையவாய பொருள்களைப் பார்த்து, மருந்தின் அனையாள் அவயவங்கள் அவை நின் கண்டேன் - அமிர்தத்தை யொத்தவளாகிய ஜானகியினுடைய அவயவங்களாகிய அவைகளை உன்னிடத்துப் பார்த்தேன்; (அவை) வல் அரக்கன் அருந்தி அகல் வான் சிந்தினவோ - கடின (இருதயத்தையுடையவனுன) அரக்கன் [இராவணன்] புசித்து விசாலமான ஆகாயத்திலிருந்து (உன்னிடத்திற்) சிந்தினவைகளோ, ஆவி உரைத்தி - பொய்கையே நீ சொல்வாயாக, எ - று.—ஆம் - அன்று - ஏ, அசைகள். 'என்ற' என்னும் பெயரெச்சவீறு தொகுத்தல். 'சேதாம்பல்'= செம்மை ஆம்பல்; [நன். சூ. 136 உரையிற்காண்க]. 'அருந்தி' - செயவெனெச்சத்திரிபு [நன். சூ. 346]. 'அருந்தியகல்வான்' என்பதற்கு '(ஆகாசத்தில்) அருதிச் செல்ல' எனவும் உரைக்கலாம்; அப்பொழுது 'அகல்வான்' என்பதை வினையெச்சத்திரிபெனக் கொள்க.

27.—ஓடாநின்ற களி மயிலே - (என்னெதிரோ) ஓடுகின்ற சந்தோஷத்தையுடைய மயிலே, சாயற்கு ஒதுங்கி - (சீதையின்) சாயலுக்குத் தோற்று, உள் அழிந்து – மனமழிந்து, கூடாதாரின் திரிகின்ற நீ உம் – சத்துருக்களைப் போல் (மறைந்து) சஞ்சரிக்கின்ற நீயும், ஆகம் குளிர்ந்தாய் ஓ - (சந்தோஷத்தால்) மனங்குளிர்ந்தையோ, தேடாநின்ற என் உயிரை தெரிய கண்டாய் - அவளைத்தேடுகின்ற என்னுயிரின் நிலைமையை [தீனபாவத்தை] பிரத்தியக்ஷமாகப் பார்க்கிருய்; [என்னுல் தேடப்படுகிற என்னுயிர்க்கொப்பான சீதையை (அவள் போகும் போது) நீ நன்ருய் பார்த்திருப்பாய், என்றும் ஓர் பொருள்]; சிந்தை உவந்து ஆடாநின்ருய் - மனமகிழ்ந்து ஆடுகின்ருய்; (உனக்குத் தெரியா தென்று சொல்வையாயின்) ஆயிரம் கண் உடையாய்க்கு ஒளிக்கும் ஆறு உம் உண்டு ஓ - ஆயிரம் கண்களையுடைய உனக்கு ஒளித்துச் செல்லும் வழியுமுண்டோ [இல்லை], எ-று.— இங்கு 'கண்' என்றது பீலிக்கண்களை. 'உடையாய்' - குறிப்புவினையாலணையும்பெயர். 'களிமயில்' - இரண்டாவதன் உருபும் பயனு முடன்தொக்கதொகை; வினைத் தொகையாகவும் கொள்ளலாம்.

28.—அன்னத்தின் பெடையீர் - அன்னப் பேடுகளே, அடையீர் எனின் உம் அறிந்தது ஒரு மாற்றம் உரையீர் - என்னிடத்தில் வாரீராயினும் ['அடைகிடப்பவராயினும்' என்றும் பொருள் படும்] (சீதையின் விஷயமாய்) நீங்க ளறிந்ததாகிய வொரு வார்த்தையும் சொல்லுகிறீரில்லை; ஒன்றும் பேசீர் ஓ - (என்னேடு) ஒரு சங்கதியும் பேசமாட்டீரோ; பிழையாதாற்கு பிழைத்தீர் ஓ - உங்களுக்குப் பிழை யொன்றுஞ் செய்யாதவனுகிய எனக்குப் பிழை செய்வீர்களோ; நடு இலாதார் ஏ - நடுவுநிலைமை

யில்லாதவர்கள்தாம் ['இடையில்லாத சீதையே' என்றும் பொருள் படும்,], நடை நீர் அழிய செய்தார் - நன்மார்க்கத்திலிருந்து நீங்கள் கெடும்படி செய்தவர்கள் ['நீங்கள் நடையழகில் தோற்றொழியச் செய்தவர்' எனவும் பொருள்படும்], (ஆகையால்) அவரோடு நனி பகை தான் உடையீர் - அந்நடுவுநிலைமை யில்லாதவரோடு ['அச்சீதையோடு' என்றும் பொருள்படும்] மிகுந்த பகையையே யுடையராயிருக்கிறீர்; உமை நோக்கி உவக்கின்றேனை முனிவீர் ஓ - உங்களைப் பார்த்துச் சந்தோஷிக்கின்ற என்னை வெறுப்பீரோ, எ - று.

29.—பொன் பால் பொருவும் - பொற் பகுதியை யொத்திருக்கிற, விரை அல்லி பொலிந்த - வாசனை பொருந்திய அகவிதழ்களோடு கூடி விளங்கிய, பொலம் தாது தன்பால் - பொன்னிறமான மகரந்தப்பொடியினிடத்திலே, தழுவும் குழல் வண்டு - (ஆணும்பெண்ணுமாகத்) தழுவுகிற இசைவண்டுகள், தமிழ் பாட்டு இசைக்கும் தாமரையே - (செவிக்கு) இனிமையாகிய பாட்டைப் பாடப் பெற்ற [அல்லது, 'தமிழ்ப்பாட்டைப் பாடப் பெற்ற'] தாமரைபுஷ்பமே, என் பால் இல்லை - (சீதையார்) என்னிடத்திலில்லை; அப்பால் ஓ இருப்பார் அல்லர்; வேறிடத்திலிருக்கத்தக்கவரல்லர், விருப்பு உடைய உன்பால் இல்லை என்றக்கால் - பிரியமுள்ள உன்னிடத்தில் இல்லை யென்று நீ சொன்னால், ஒளிப்பாரோடு உம் உறவு உண்டு ஓ - மறைத்துப் பேசுபவரிடத்திலும் உறவுளதாகுமோ [ஆகாது], எ - று.— இலக்குமியினிருப்பிடம் தம்மார்பும் தாமரையுமாகையால் இப்படிச் சொன்னார் ஸ்ரீராமபிரான் என்க. என்றக்கால் - வினையெச்சம்.

30.—ஒரு வாசகத்தை வாய் திறந்திட்டு உதவாய் - ஒரு வார்த்தையும் வாய்திறந்து சொல்லாமல், பொய்கையுள் ஒடுங்கும் திருவாய் அனைய சேதாம்பற்கு அயலே கிடந்த செம் கிடையே - பொய்கையுட் குவிந்த அழகிய வாயையொத்த செவ்வல்லி மலர்க்கு அருகிலே யுள்ள செங்கிடையே, வெருவா எதிர் நின்று அமுது உயிர்க்கும் வீழி செவ்வி கொழும் கனிவாய் தருவாய் - பயந்து என்னெதிர்நின்று அமிருதத்தை உயிர்க்கின்ற [அமுதொழுகப் பேசுகின்ற] அழகுங் கொழுமையுமுள்ள வீழிக்கனியையொத்த சீதையின்வாயழகைக் காட்டுகின்ற நீ, அ வாய் முகிழ் நகை உம் தண் என் மொழி உம் தாராய் ஓ - அவ்வாயிலுள்ள அரும்பையொத்த பற்களையும் [பற்களின் வரிசையையும்] குளிர்ச்சிபொருந்திய வார்த்தைகளையும்தரமாட்டாயோ [காட்டமாட்டாயோ], எ - று.—'திருவாய்' என்பதற்கு 'திருவினுடைய [சீதையினுடைய] வாய்' என்பதும் பொருளாம். குலஸ்திரீகளுக்கு தம் பர்த்தாவிடத்து பய பக்தி விசுவாசங்களிருக்கவேண்டுமென்பது சாஸ்திரசித்தமாகையால், 'வெருவா' என்பதைச் செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு எச்சமாக்கொண்டு 'பயந்து' என்று பொருளுரைக்கப்பட்டது. கிடை=சடை.

31.—கொடி வள்ளாய் - கொடியோடு கூடிய வள்ளையிலையே, அலசகண் உற்றேற்கு - துன்பமடைந்த எனக்கு, உற்று உதவற்கு - இசைந்து உதவி

செய்தற்கு, அடைவு ஒன்று உண்டே - ஒரு முறையும் உள்ளதே; (நீ) மலர் கொம்பு அனைய மட சிதை காது ஏ மற்று ஒன்று அல்லை - பூங்கொம்பையொத்த மடமைக்குணமுள்ள சிதையின் செவிகளே யன்றி நீ வேறொன்று மல்லை; (ஆகையால்) பொன் குண்டலம் உம் கொடும் குழை உம் புனை தாழ் பொன் தோடு உம் விலக்கி வந்தாய் - பொன்னாற்செய்த குண்டலத்தையும் வளைந்த குழையையும் புதுமை தங்கிய முத்தினாற் செய்த அழகிய தோட்டையும் நீக்கிவந்த நீ, விளம்பாதே இன்னும் பூசல் விரும்புதி ஓ - (அவள் சென்ற செய்தியின் உண்மையை எனக்குச்) சொல்லாமலே இன்னமும் விரோதத்தையே விரும்புகிறாயோ, எ - று.—ஈண்டு 'மடம்' என்றது நாண், அச்சம், பயிர்ப்பு என்னும் பெண்குணங்கள்பிறவற்றிற்கும் உபலக்ஷணம். அவற்றுள், - நாண் என்பது நாணம்; மடம் என்பது எல்லாமறிந்தும் அறியாது போலிருத்தல்; அச்சம் என்பது என்றுங் காணாததைக் கண்டவிடத்து அஞ்சுதல்; பயிர்ப்பு என்பது தங்கணவரல்லாதவர்கை மேற்படின் உடம்பு அருவருத்தல் ஆம்.

32.—பஞ்சு பூத்த விரல் பதுமம் பவளம் பூத்த அடியாள் - செம்பஞ்சுக்குழம்பூட்டிய விரல்களையுடைய தாமரைமலரை யொத்த பவளம்போற் சிவந்த பாதங்களை யுடையவளும், நெஞ்சு பூத்த தாமரையின் நிலையம் பூத்தாள் - என் மனமாகிய மலர்ந்த தாமரைப்பூவென்னும் வீட்டில் வசிப்பவளும், நிறம் பூத்த மஞ்சு பூத்த மலர் பூத்த குழலாள் - நிறமுள்ள மேகத்தையொத்த பூவையணிந்த கூந்தலையுடையவளுமாகிய சிதையினுடைய, கண்போல் மணி குவளாய் - கண்களை யொத்திருக்கின்ற அழகிய நீலோற்பலமே, நஞ்சு பூத்தது என்ன நகுவாய் என்னை நலிவாய் ஓ - விடம் படர்ந்தாற்போல நகைத்து என்னை நலியச்செய்வையோ? எ - று.—'வினைப் பகுதிகள் வேண்டிய பொருளை விளைக்கும்' என்னும் நியாயத்தாலே இப்பாட்டில், 'பூத்த' என்னும் சொல்லின் பகுதிக்கு சந்தர்ப்பத்திற் கேற்கப் பல பொருளுரைக்கப்பட்டது. வடநூலுரைகாரரும்

𑌧𑌾𑌤𑌵𑍋𑌽𑌨𑍇𑌕𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌃

என்று நியாயங்கூறிப் போவர் எனவறிக. போல் - என்னும் காலங்கரந்த பெயரொச்சம் 'குவளை' என்னும் பெயர்கொண்டது.

33.—என்று அயா உயிர்க்கின்றவன் - என்று சொல்லி மனவருத்தத்தாற் பெருமூச்செறிபவன் [ஸ்ரீராமன்], ஏடு அவிழ் கொன்றை ஆவி புறத்து இவை கூறி - இதழ் விரிகின்ற கொன்றை மரங்களை யுடைய அப்பொய்கைப் புறத்தில் இவற்றைச் சொல்லி, யான் பொன்ற யாது உம் புகல் இலை போலும் - யானிறந்துபடவும் சிறிதும் பேசா திருப்பாய் போலும், வல் தயாவிலி - கடின ஹிருதையையான கிருபையில்லாத பொய்கையே, என்ன வருந்தினான் - என்று சொல்லித் துன்புற்றான் - எ - று.—"வல்" என்பது "தயாவிலி" என்பதன் ஏகதேசமாகிய தயையை விசேடியாது அம் முழுச் சொல்லையும் விசேடித்து நின்றதெனவறிக.

34.—பேர் அளிக்கு பிறந்த இல் ஆயினன் - அபாரமான கருணைக்குத் தாயகமானவன் [ஸ்ரீராமன்], வார் அளி தழை மா பிடி வாயிடை - நீண்ட மதுரமாகிய தழையைத் தின்னுகின்ற பெரிய பெண் யானையின் வாயில், கார் அளி கலுழி கரு கைம்மலை - கறுத்த வண்டுகள் மொய்க்கப் பெற்ற மதப் பெருக்கையுடைய பெரிய (ஆண்) யானையானது, நீர் அளிப்பது நோக்கினன் நின்றனன்-(தன் தும்பிக்கையால்) நீர் முகந்தளிப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டு (திகைத்து) நின்றான், எ - று.

35.—ஆண்டு அன்பு எனும் ஆர் அணி பூண்ட தம்பி - அப்பொழுது அன்பென்னும் அருமையான ஆபரணத்தை யணிந்த தம்பி [இலக்ஷ்மணன்], அவ்வள்ளலை-அந்த ஔதார்ய சீலரான ஸ்ரீராமனை (நோக்கி), நெடியோய்-அண்ணா, பொழுது கழிந்தது ஆல் - பொழுது போயிற்றாகையால், இரு புனல் ஈண்டு தோய்ந்து - பெருமை பொருந்திய (இந்த பம்பா புஷ்கரிணி) தீர்த்தத்திலே சீக்கிரம் படிந்து [ஸ்நானஞ் செய்து], உன் இசை என நீண்டவன் கழல் தாழ் என்றான் - உன்னுடைய கீர்த்தி யோங்கி வளர்வதுபோலே வளர்ந்தருளினவனுடைய [திருவிக்கிரமனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய] திருவடிகளை வணங்குவாயாக என்று சொன்னான், எ - று.—ஆல் - அசை யெனினுமாம்.

36.—அரசு உம் அ வழி நின்று அரிது எய்தி - அரசனாகிய ஸ்ரீராமனும் அவ்விடத்திலிருந்து வருத்தத்துடன் சென்று, திரை செய் அ தீர்த்தம் முன் செய் தவ உண்மையால் - அலைகளை வீசுகின்ற அந்தத் தீர்த்தமானது முன் செய்த தவத்தினது உண்மையினாலே [தவஞ் செய்திருந்த படியினாலே], வரை செய் மா மத வாரணம் நாண் உற - மலைபோன்ற பெரிய மதயானையும் வெட்கும்படி, விரை செய் பூ புனல் ஆடலை மேயினான் - வாசனை வீசுகின்ற அழகிய தீர்த்தத்தில் மூழ்குதலைப் பொருந்தினான் [மூழ்கினான்], எ-று.

37.—நீத்தம் நீரில் நெடியவன் மூழ்கலும் - பெருக்கையுடைய அத்தீர்த்தத்தில் ஸ்ரீராமன் முழுகின வுடனே, தீத்த காம தெறு கதிர் தீயினால் - தீய்க்கப்பட்ட காமமாகிய வருத்துகின்ற ஜ்வாலையையுடைய நெருப்பினால், அ தோயம் - அந்த நீரானது, கருமக கம்மியன் - கொற்றொழிலையுடைய கருமான், இரும்பை காய்த்து தோய்த்த தண் புனல் ஒத்தது - இரும்பைக் காய்ச்சித் தவைத்த குளிர்ந்த நீரை ஒத்திருந்தது [ஒத்துக் கொதித்தது], எ-று.

38.—அன்னம் ஆய் அரு மறைகள் பாடினான் - ஹம்ஸ ரூபங் கொண்டு அருமையாகிய வேதங்களை (பிரமதேவனுக்கு) உபதேசித்தவன் [ஸ்ரீராமன்], ஆடினான் - (அப்பொய்கையில்) நீராடி, நீடும் நீர் முன்னை நூல் நெறி முறையின் - பல நன்மைகளமைந்த முதனூல் நெறியின் முறைமையால் [வேதவிதிப்படி], நேமி தாள் சூடினான் - சக்கிர தரனாகிய மாதவன் திருவடிகளைச் சிரஸா வஹித்து, முனிவர் தம் தொகுதி சேர் சோலைவாய் மாடு வைகினான் - முனிகணங்கள் சேர்ந்துள்ள சோலையில் ஒரு பக்கத்தில் தங்கியிருந்தான்; (உடனே) எரி கதிர் உம் வைகினான் - சூரியனும் அஸ்தமித்தான், எ - று.—நீடும் நீர் என்பதற்கு பெருமை பொருந்திய அர்க்கியத்தை எனவும் பொருள்

கூறலாம். "அருமறைகள்பாடினுன்" என்றது - வேதங்கள் ஈசுவர பிரதிபாதகங்களாய் அனந்தங்களாய் பிரம்மாவினுடைய அதீனமாயிருக்கையில் ஸோமகாசுரன் என்போன் பிரமதேவன் கண்வளருகையில் அவற்றை யபகரித்துக்கொண்டுபோய்க் கடலிற் கரந்து தானும் அதனுள் ஒளித்திருந்தான். அப்போது ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவானவர் மத்ஸியாவதாரஞ்செய்து கடலுட் புகுந்து அவனைக் கண்டுபிடித்து முடித்து வேதங்களைக்கொணர்ந்து ஹம்ஸ ரூபியாய் மீண்டும் பிரம்மாவுக் குபதேசித்தார் என்பதை.

39.—அந்தியாள் வந்து அணுக - மாலைப் பொழுதென்பவளாகிய பெண் வந்து பொருந்தவும், அங்கு அணுகு உரு சந்த வார் கொங்கையாள் - அவ்விடத்தில் வந்தடையாத சந்தன மணிந்த கச்சிறுக்கிய ஸ்தனங்களையுடையவளது [சீதையினது], தனிமை - வியோகத்தை, தனி நாயகன் - ஒப்பற்ற நாயகன் [ஸ்ரீராமன்], சிந்தியா நொந்து தேய் பொழுது - சிந்தித்து மன நொந்து உடல் மெலியும் பொழுது, தெறு சீத நீர் - தங்கிய குளிந்த நீரையுடைய கடலினின்று, இந்து - சந்திரனானவன், எரி கதிரினன் என - தஹிக்கின்ற கிரணங்களையுடைய சூரியனைப் போல, வான் உந்துவான் - ஆகாசத்தில் உயருவான் (ஆயினன்) [உதித்தான்], எ - று.—ஆயினன் என்னும் பயனிலை வருவித் துரைக்கப்பட்டது. தான் - அசை. சீதநீர் - கடல், பண்புத் தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகைக் காரணப்பெயர்.

"காலை யரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாகி
மாலை மலருமிந் நோய்"

என்கிறபடியே மாலைக்காலத்தில் விரகமிகுதி பற்றி யிங்ஙனங் கூறினரென்க. எரிகதிரினு னென - தஹிக்கின்ற கிரணங்களையுடைய சூரியனைப் போல, வான் - ஆகாசத்தில், தெறு - வருத்துவதற்குரிய, சீதநீர் - குளிர்ச்சி பொருந்திய கிரணங்களை, உந்துவான் - வீசுவானுயினன் எனவுமாம். அந்தி - ஸந்த்யா என்னும் ஆரியச்சிதைவு; அது ஆகாரஈற்றுப் பெண்பாற் பெயர்; ஆகையால், கம்பரும் அந்தியாள் என அப்பாலிற் கூறினர்.

40.—பூ ஒடுங்கின - தாமரை முதலிய மலர்கள் குவிந்தன; விரவு புள் பொழில்கள் ஒடுங்கின - (பலசாதிகளாகக்) கலந்த பக்ஷிகள் சோலையிலே (தங்கூட்டில்) அடங்கின; மா ஒடுங்கின - மிருகங்கள் அடங்கின, மரன் உம் இலை ஒடுங்கின - மரங்களும் இலைகுவிந்தன; கிளிகள் நா ஒடுங்கின - கிளிப்பிள்ளைகள் நா வடங்கின; மயில்கள் நடம் ஒடுங்கின - மயில்கள் ஆட்டம் ஒழிந்தன; குயில்கள் கூ ஒடுங்கின - குயில்கள் கூவுதலடங்கின; களிறு பிளிறு குரல் ஒடுங்கின - யானைகள் கர்ஜிக்கின்றன சத்தமடங்கின, எ-று.—இராக்காலமாகையால் இங்ஙனங்கூறினர். மாவொடுங்கின, என்பதற்கு வண்டுகள் ரீங்காரஞ் செய்யா தடங்கின என்றுமாம்.

41.—மண் துயின்றன - பூமியிலுள்ள உயிர்கள் தூங்கின; நிலைய மலை துயின்றன - நிலையையுடைய பர்வதங்களிலுள்ள வுயிர்கள் தூங்கின; மறு இல் பண் துயின்றன - குற்றமற்ற இசைகள் தூங்கின; விரவு பணி துயின்றன - (பல்வகைப்படக்) கலந்த பாம்புகளுறங்கின [(பிராணிகளின்) தொழி

ல்கள் தூங்கின என்றுமாம்] ; பகரும் விண் துயின்றன - சொல்லப்பட்ட ஆகாசத்திற் சஞ்சரிப்பனவாகிய வுயிர்கள் தூங்கின ; கழுது உம் விழி துயின்றன-பேய்களும் கண்ணுறங்கின, (இப்படி யாவும் உறங்கிய காலத்திலும்) நெடிய கடல் துயின்றது ஓர் களிறு - பெருமை பொருந்திய பாற்கடலிலே நித்திரை செய்ததாகிய ஒரு யானையினது [யானைபோன்ற ஸ்ரீராமனது], பழுது இல் கண் துயின்றில - குற்றமற்ற கண்கள் மாத்திரம் உறங்கவில்லை, எ - று.—ஸ்ரீராமன்தவிர மற்ற யாவும் தூங்கின வென்பதாம்.

42.—(இவ்வாறிருக்கையில்) விமலன் துயரின் எழ - பரிசுத்தனான ஸ்ரீராமன் துன்பத்தினின்று நீங்கும்படி, வெம் கதிர் கடவுள் எழ - சூரியபகவானானவன் உதிக்கவே, பொங்கி முற்றிய உணர்வு புணர்தலும் - விளங்கி நிறைந்த அறிவானது ஒருவனைச் சேர்ந்த மாத்திரத்தில், புகையினொடு பங்கம் உற்று அனைய வினை பரிவு உறும்படி - புகையோடு சேற்றை யடைந்தாற் போன்ற தீவினைகள் அவனை விட்டு நீங்குவதுபோல, முடிவு இல் கங்குல் இற்றது - முடிவில்லாத இரவு கழிந்தது, கமலம் முகம் எடுத்தது - தாமரை மலர்கள் முகமலர்ந்தன [விகஸித்தன], எ - று.—நங்குலத்துதித்த இராகவன் பிராட்டியைப் பிரிந்து இரவிற் செல்லை காணாகித் துன்புறுகின்றானதலின் அதை நீக்கும் பொருட்டு நாமுதயஞ் செய்வோ மென்று சூரியனுதித்ததாகக் கற்பித்ததாம்.

43.—(அப்போது) ஆலை எய் தழனி அகல் நாடர் - கரும்பாலைகளிற் பொருந்திய ஒலியையுடைய விசாலமாகிய கோசல நாட்டை யுடையவரும், ஆர்கலி அமுதுபோல ஏ உரை செய் புனம் மானை நாடுதல் புரிஞர் - (பாற்) கடலிற் பிறந்த அமிர்தம் போலவே (மதுரமாக) வசனிக்கின்ற புனத்தில் வாழும் மான்போன்ற சீதாப்பிராட்டியை, நாடுதல் புரிஞர் - தேடுபவர்களும் (ஆகிய இராம லக்ஷ்மணர்கள்), காலை கடிது வர ஏ - உதயகாலமானது விளக்கத்தோடு வருகையால் [நிலந் தெளிந்ததனால்], கடல் கவினு சோலை ஏ மலை தழுவு கான நீள் நெறி தொலைய ஏகினர் - சமுத்திரம்போலே அழகிய சோலைகள் சூழ்ந்த மலைகளும் அவற்றைச் சேர்ந்த காடுகளுமாகியவற்றின் நெடுவழிமாள (அப்பாற்) சென்றனர், எ - று.

பம்பைப்படலம் முற்றிற்று.

பழமொழிகள்.

1. அவன் அன்றி ஓரணுவும் அசையாது.
   தேநவிநா த்ரணக்ரமபி நசலதி.
2. அகதிக்குத்தெய்வமே துணை. [அகதி=ஏழை, வறியவன்]
3. அகத்திலழகு முகத்திற்றெரியும்.
   "அடுத்ததுகாட்டும் பளிங்குபோனெஞ்சங்
   கடுத்ததுகாட்டுமுகம்."